

 Edebiyat Defteri

yusuf eryiğit -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
21 Ocak 2022 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

KANGAL

Kurtlar sürü halinde köye indiğinde, bütün köpekler derin uykundaydı, kangal hariç. Kangalda köye salgın hastalık gelip sürüyü kaybedenden sonra kapıda yatar olmuştu. Şüphesiz bu durumu kendine yediremiyordu fakat yaşama karşı gelecek gücünde yoktu. Kurtlardan birisi olmadık sesler çıkararak köyü turlayıp karşıya geçti. Bütün köpekler ayaklandı ve havlamaya başladılar. Kangalsa yer değiştirip kendini emniyete aldı. Köpekler havlamaktan yorulmuştu,ki kurt bir kez daha köyü turladı. Köpekler havlamaya devam etti. Fakat havlama seslerinden kurtlar köpeklerin yerlerini tespit ettiler. Sabaha kadar havlayan köpekler sonunda yorgun düşüp uykuya çekildi. Kurtlar bu süreyi onlara bağış yaptı. Sabaha karşı kurtlar köyün içine dağıldı ve yorgun köpeklerin başucuna dikildiler. Zaten nerede olduklarını biliyorlardı. Fakat kangalın yerini kimse tespit edemedi. Kangalsa oynanan oyunun farkındaydı. Her uyuyan köpek uyandığında başucunda bir kurtla karşılaştı. Uyanmalarıyla birlikte köpeklerin yürekleri çatladı. Kurda artık bunları alıp götürmekten başka bir şey kalmamıştı. Köylüler sabah uyandıklarında kapılarında köpeklerini bulamadılar. Ellerinde kazma ve baltalarıyla aramaya çıktılar. Köyün dışına çıktıklarında, köpeklerinin kelle ve boşa çıkmış cengelleriyle karşılaştılar. Bacaklar bile yok olmuştu. Sonunda baktılar ki bir tek Kangal yaşıyor. Köylü hırsını alamadı ve kangalı astılar. Böylece bir anlıkta olsa hırslarını gidermiş oldular. Kangal kendi kendine konuştu: Yazık,ki yanlış yerde ve yanlış zamanda dünyaya geldim dedi. Kangal olanlardan sonra kenara çekilip insanların davranışlarını izledi. Kimisi ölüsüne tekme attı, kimisi üstüne tükürdü, sonunda yerlerde sürükleyerek kokmasın diye bir dere yatağına gömdüler. Kangal'Rabbimin adaleti varmiki' deyip Tanrıyı sorguladı, sonrada boynu bükük bir vaziyette yoluna devam etti. Artık oralarda kalamazdı, zaman hükmünü vermişti bir kez. Günlerce arkasına bile bakmadan yol aldı. Geçtiği yerlerde yine aynı şeylerle karşılaştı, değişen bir şey yoktu. Yine koyun sürüleri ve onlara tuzak kurmaya çalışan kurtlar. Fakat bu kez her şeyi görmezden gelip yoluna devam etti. Bir dağın tepesine çıkmıştı,ki aşağıdaki vadide kalabalık bir sürü gördü. Dağdan aşağı inip sürüye yaklaşmıştı,ki dört tane köpek koşarak bunu karşıladı. Bunlar etrafını çevirdiğinde, kangal kuyruğunu alabildiğine dik tutup içten bir bakışa girdi. Diğer gelenler kangal olmadıkları için birazda çekindiler. Kangal bunlara sataşmak istemediği için hiç sesini çıkarmadı, fakat son derecede dikkatliydi. Bunlar mayaları icabı her an bir yanlış yapabilirlerdi. Kangalsa kesinlikle yara almak istemiyordu. Gelenler daha yakına girip kangalın soyunu koklamaya başlamıştı ki, çobanda yaklaştı. Çoban bunları biraz uzaktan gözetime aldı, çünkü çoban yanlarına kadar gelirse, kendi köpekleri cesaret alıp kangala saldıracaktı. Çoban bu kadarını düşünecek kadar akıllıydı. Çoban yerine oturup bir bakışa girdiğinde, köpeklerde her hangi bir kavgaya tutuşmadan yere yattılar. Biraz sonra kangal huylandı ve yerinden kalkıp bir anda koyunların arasına kayboldu. Diğerleri hâlâ yatıyordu. Kangal koyunların arasından hızla geçip dere yatağına yakın yerde otlayan koyunların yanına geldiğinde, iki kurt koyunlardan birisini kapmak üzereydi. Kangal bir anda kurdun üzerine atlamasıyla birlikte dere yatağına yuvarlandılar. Çoban aşağıdan gelen sesleri duyup o yöne doğru baktığında, kangalın kurtları önüne katıp tepeye doğru kovaladığını gördü. O anda diğer köpeklerde koşmaya başladı. Bir zaman sonra kangal kanlar içerisinde geri geldi. Boynundan yaralanmıştı. Çoban cebinden mendilini çıkarıp kangalın boynuna bağladı. Kangal o anda Nobel ödülünü almış kadar sevindi, hatta Nobel ödülü bunun yanında hiç kalırdı.

Zamanla kangalın namı yörede ün saldı.

Bir gün zengin bir adam yüklü bir parayla çobanın kapısını çaldı.

Adam kangalı satın almak istiyordu.

Bu çoban böylesi bir köpeğe sahip olabilmek için on koyun kurban edip, günlerce dua etmişti.

Ve çoban zengin adama'insan hiç can dostunu para karşılığı satar mı dedi.

Satın almaktan umudunu kesen zengin geldiği gibi gitti.

Bunlar olurken kangal kapı aralığından bunları izliyordu.

Sonunda adamın eli boş döndüğünü görünce başını yukarı kaldırıp'her şeyi bildiğimi sanırdım, meğerse bilen senmişsin rabbim' dedi.

Demek ki basta ve ortalarda olana aldanmamak lazım, sona bakmak lazımmiş.

KANGAL2

Çoban köpeğini yedeğine almış köyün dar sokaklarında ilerliyordu. Köpeğinin bir delilik yapıp birilerine saldırmasını engellemek için çengeline sıkı sıkıya yapışmıştı.

Köpeğin görünümü tam bir kangal köpeğini andırıyordu fakat bu köpek normal bir kangalın tam dört katı büyüklüğünde bir at boyunda idi. Kafası at kafasından dahada büyüktü.

Çoban dar sokaklarda ilerlerken karşılarına normal boylu başka bir kangal köpeği çıktı.

Büyük köpek karşısında diğerini görünce çobanın tedbir almış olmasına rağmen bir hamlede yedeğinden kurtulup diğerine saldırdı.

Diğeride ona saldırdı fakat boyu onun yanında küçük kaldığı için yaptığı hamle büyük köpeğin göğsünde kaldı.

Büyük köpek küçüğün dört katı büyüklüğünde olduğu için bir hamlede kafasını olduğu gibi ağzına alıp çenelerini bastırdı aynı anda ikiside yere yuvarlandı.

İkiside yerde yatıyor ve biri kurtulmaya, diğeride öldürmeye çalışıyordu.

Çoban soğuk kanlı bir şekilde yere eğilip kendi köpeğinin kulağından tuttu fakat ikisini birbirinden ayırma gibi bir çabası yoktu.

Sanki orada bir seyirciydi.

Küçük kangalın sahibi eline bir kürek alıp büyük köpeğin kafasına alabildiğine indirip bindiriyor ve diğer taraftanda köpeğim öldü.

Köpeğimi öldürdünüz diye feryat ediyordu.

Büyük kangalın dişleri küçük kangalın kafatası kemiklerine iyice battığı için ağzını ayırıp dişlerini battığı yerden çıkaramadı.

Sonuçta nefessiz kalıp kendini bıraktı.

Önceden ayırmakta çaba göstermeyen çoban bir çırpıda köpeğin ağzını ikiye ayırıp diğer köpeğin kellesini çıkardı.

Büyük kangal hemen ölmüştü, diğeride biraz can çekiştirerek mevzuyu hamama çevirdi.

Yalınayak yalpalayan bir maşa varsa ölüme yanık gidende o oldu.

Küçük kangalın sahibi hâlâ köpeğimi öldürdünüz diye ağlıyordu.

Çoban ona:

-Neden ağlıyorsunuz?

Bu zahmetle bakıldığında sizin köpeğin aynısı olmadığını gösterecektir.

Karşı dağın tepesini yoklarsanız orada sizin köpeğin aslı der.

Ölen küçük kangalın sahibi olduğunu sanan adam karşı dağa bakıp kendi öz köpeğini tanıdı.

İnsanın en yakın dostu emeğini verdiği yaridir derler!

Köpek olursa yalnızlığın şaşı feryadı insan dile gelir yalanlara merak salar!

Köpek onundu ama bir kurdu önüne katmış tepeye yukarı kovalıyordu.

Adam rahatladı aniden bir kalp ağrısını atlatmıştı.

Ferah bir söğüt ağacı altına oturup kana kana misafirperver bir akarsuya daldı yüreğinde.

Sonrada çoban bir kağı bulup köpeğini yükledi, köyün dışına bir çukur kazıp köpeği gömdü.

Fakat gömüldü dediği aşkıydı!

Meğer sultan raslantısı diye açlığa eren bir pencere açılmıştı! Köpeği gömenden sonrada yoluna devam etti! Rahmet üşürken dilenenlerin başına dedi Hızır!

İşte bu anlatılan öyküde alınacak töre yargıları herkese dışın arasında gezen hırsları anlatacak.

TILKI

- Yürürken fundalıklarda bir tilki
- Gördü kıvrılarak gelen yılanı
- Sokacak yine beni bu deli deyip, bilgeliğini sorguladı.
- Bağışlamadı yılan kaçıp kurtulacağı alanı tilkiye.
- Yaklaştı zahirini akıtacağı mesafeye kadar.
- Başladı tilki kendisiyle konuşmaya.
- Dedi ne yaman kekliklermiş onlar öyle.
- Demek her yiyenin ömrünü uzatabiliyorlar.
- Fakat nerede bende o takat gidecek kadar oralara.
- Meraklandı yılan daha gelmeden burnuna kokusu.
- Ayağı kınalı kekliklerin.
- Unuttu birden bire karışan aklıyla.
- Sokmayı tilkiyi şah damarından.
- Nedir bu keklik meselesi tilki kardeş?
- Sorma dedi tilki.
- Duydum ki Erzurum yöresinde yayılır sultanırlarmış.
- Her kim yerse etinden bir tike.
- Atarmış kulacını yüzyıl ötesine.
- Kim istemez görmeyi yüzyıl ötesini.
- Fakat gel gör ki gitmek var oralara.
- Neylersin ki kalmadı dizlerimde derman.
- Alıp götürülecek kadar beni oralara.
- Peki nasıl gidilirmiş oraya diye sorduğunda yılan.
- Çok kolay şu gördüğün boğazdan.
- Bir gemi kalkar karşı tarafa.
- Geçtiğin zaman boğazı bir kez.
- Açılır yollar önünde birer birer.
- Artık seçimi kalmıştır sana.
- Peki bu gemiye nasıl binilir?
- Ya ezilirim birilerinin ayak altında.
- Senki bu dağları karış karış bilensin.
- Çıkmadı önüne daha boy ölçüşecek birisi.
- Birde sorarsın şuracıktan gemiye nasıl gidileceğini.
- Gururunun okşandığını gören yılan.
- Öyle,ya geçerim şuracıktan giderim gemiye.
- Vururum ayak altından başımı ezecek olanı.
- Benki bu dağlarda yılanların şahı olarak dolanırım.
- Çabuk olmazsan eğer kalkacaktır gemi birazdan.
- Alamadan yılanlar şahını.
- Geçip gidecektir Erzurum'a kadar.
- Kalacaktır o zaman kınalı keklikler başkalarına.
- Ve onlar olacaktır uzanacak olan yüzyıl ötesine.
- Yürüdü yılan gemiye doğru.
- Unuttu vedalaşmayı bilgenin aklıyla.
- Vardığında geminin bağlı olduğu limana.
- Göremedi kimseleri ayak altında dolanan.
- Atladı bir çırpıda geminin güvertesine.
- Buldu kendine kuytu bir yer.
- Mahzendeki şarap fıçıları arasında.
- Kalktı gemi limandan bir zaman sonra.
- Alacaktı karşı kıyıda yükünü.
- Açılmak için dev dalgaların boğuştuğu okyanus sularına.
- Vardığında gemi karşı kıyıya.
- Gördü yılan başlatacağı yolculuğun uç noktasını.
- Bu yoldu onu götürülecek olan.
- Erzurumlu kekliklere.
- Süzüldü bir delikten aşağı doğru.
- Vardığında gemi karşı kıyıya.
- Attı kendini gemiden aşağı.

- Kayboldu çalılıklar arasında.
- Bıçkın bir delikanlıydı Halil.
- Avlardı dağlarda her türlü börtü böceği.
- Hatta yakalamıştı bir keresinde bir kıraç yılanını,da.
- Yapmıştı derisinden beline kemer.
- Nede yaman övünürdü avcılığıyla.
- Bir gün yine avlanırken bir fundalıkta.
- Karsılaştı birden bire bir yılanla.
- Anında olan bu karsılaşmada.
- Atmadı kimse geriye adım.
- Ya hep yada hiç dedi her ikisinde.
- Halil sezinledi işin tehlikesini.
- İstediki önce yılan açsın yolu.
- Yılansa hiç orali olmadan esirgemedi bakışını.
- Kendisine yol verecek olan Halil,den.
- Karşılıklı bakışmalardan sonra.
- İkisininde yüreği atmaya başladı.
- Halbuki her ikisinde korkusuz bilinirdi.
- Kendi buldukları mekanda.
- Sonunda öyle bir an geldi ki.
- Kimin ilk hamleyi yapacağı merakı sardı her ikisinde.
- Halil yılan derisinden kemer yapmayı,
- Yılansa kınalı kekliklerin ömür uzattığını çoktan unutmuştu.
- Her ikisinde can telaşesindeydi.
- Sonunda sabrı tükenen yılan.
- Atladı Halil,in üzerine bir kaplan gibi.
- Halil,se boş olmayıp, tam tersi çok görmüştü böylesi oyunları.
- Yakaladı gırtlğından o anda yılanı.
- Sıktı olanca gücüyle boğazını.
- Fakat almıştı bir kez kendisini yere serecek olan zehiri.
- Elleriyse kilitlemişti boğazından yılanı.
- Atmıştı sanki o anda anahtarını suyun derinliklerine.
- Her ikisininde üzerinde dönmeye başlamıştı gök kubbe.
- Gördüler sisler arasından kendilerine doğru gelen bir yaman tilki.
- Bir fırsat bulduğunda diyecekti yılan.
- Sendin bu işi başıma açan.
- Fakat çıkaramadı sesini kerpeten gibi boğazını sikan parmaklar arasından.
- Sadece gülümsemekle yetindi.
- Düştü o anda toprağın bağına.
- Sadece iki damla kan.
- Uçtu bir keklik sürüsü üzerlerinden.
- Kanat çırparak öldüren vadiye doğru.
- Ve benimdi bu vadiler bir zamanlar.
- Ta ki keklikler burunlarını kana bulayana kadar dedi tilki.
- Ve bir bakış fırlattı ölümlüler diyarına.
- Bir seher vaktinde çıktı kısmetini aramaya.

EDEBİYAT KİRLİLİĞİ

Hayvanlar aleminde edebiyat ve sanatın son derece kirlendiğine kanaat getiren aslan, bu durumu tez elden giderebilmek için tüm hayvan temsilcilerini toplantıya çağırdı.

Toplantı en büyük mağarada yapılıyordu ve burası yazın sıcağında son derece serin bir havaya sahipti. Saatlerce oturup tartışmak mümkündü.

Aslan gelip koltuğundaki yerini alınca, tilki hemen yanı başına elinde bir kalem kağıtla çöktü.

Kurtsa tilkinin alacağı notları okuyabileceği bir yere oturdu.

Daha sonra irili ufaklı tüm hayvanlar mağaraya girmeye başladı.

Ağır adımlarla fil içeri girdiğinde aslan ayağa kalkacak oldu, fil çabuk davranıp kendini yere atınca, aslan kalkmaktan vazgeçti.

Daha sonra geniş getirerek deve içeri girip bir kenara çöktü.

Bu arada patır kütür ayı girdi.

Ayı öylesine dağınık geldi,ki aslanın orada olduğunu bile fark etmemişti sanki.

Mağarada bir dalgalanma oldu, herkes ayağa laf atıyordu.

Ortalık karışınca aslan duruma müdahale etmek zorunda kaldı.

Ayı çoğunlukla toplantılara katılmazdı.

Bundan dolayıda alınan kararlardan haberi olmadığından, asayişi bozardı.

Bir keresinde aslan yerine tavşanı vekil tayin edip uzak bir yolculuğa çıkmıştı.

Vekil seçilen tavşan görevi kötüye kullanıp, önüne gelen hayvanlara sataşmıştı.

İşi karıştırıp ayağa da sataşınca, ayı tecavüz etmeye kalkışmıştı.

Bu durumdan haberi olan aslan ayıyı uyardı.

-Toplantılara gelip alınan kararlardan haberin olmaz.

Sonrada vekile tecavüz etmeye kalkarsın.

Otur şimdi yerine dedi.

Ortalık tam sakinleşmiş aslan söze başlayacaktı,ki, kokarca girdi içeri.

Aslansa herkes geldi sanıyordu.

Kokarca girince tüm hayvanlar burunlarını tutup homurdanmaya başladılar.

Bu bir nevi kokarcayı protestoydu.

Sanki edebiyatı o kirlletiyordu.

Aslan bozuntuya vermeden durumu idare edip ortamın sakinleşmesini bekliyordu ki, kokarca lafa girdi.

-Bakıyorumda ben girince herkes burnunu tutmaya başladı.

Eğer yazdığım kitapları birazcık olsun okumuş olsaydınız tam tersi bir davranışta bulunacaktınız.

Halbuki tarih kitapları hep yazar, fakat bu kitapları okuyup anlayacak beyin nerede sizde, deyince uğultular dahada yükseldi.

Aslan sakin olmalarını söyleyince kokarca devam etti.

-Madem buraya edebiyat kirliliğini tartışmak için toplandık, önce edebiyatın ne olduğunu iyice öğrenmek gerek.

Bunun içinde ilk yaradılışa gitmemiz lazım.

Tanrı dünyayı yarattığında dünya vıcık vıcıktı.

Burada ne insan yaşayabilirdi, nede biz hayvanlar.

Bundan dolayı dağ gibi dinzorları yarattı.

Dinzorlar dünyayı uzun süre çiğneyip, dış kısmının kabuk bağlamasına sebep oldular.

Daha sonra insanı indirdi.

Aslanda dahil kokarcanın bu bilgece laflarına herkes dikkat kesildi.

Aynı zamanda bu bilgilere nereden sahip olduğunu merak ediyorlardı.

Yalanda olsa iyi laflar bunlar dedi aslan.

Dikkat ederseniz insai yarattı demiyorum, insanı indirdi diyorum, çünkü dünya yaratılmadan öncede insan vardı dedi kokarca.

Tilki ise durmadan notlar alıyor, kurt ise daha çok tilkinin aldığı notlarla ilgileniyordu.

-Tanrı insanı yeryüzüne indirdiğinde, dünyanın dış kabuğu sertleşmiş ve yaşanacak hale gelmişti.

Fakat bir sorun çıktı ortaya.

Topraktan etrafa bir gaz yayılıyordu, bu gazı içine çeken insanın nefes boruları tıkanı.

Bir nevi zehir gibiydi bu gaz.

Buna dayanamayan insanın kalbi durdu ve hiç kimse yaşayamadı.

Bunu gören tanrı nerede hata yapıldığını sorguladı ve hatayı buldu.

İste o anda beni yarattı.

Kokarca bunu deyince herkes alındı ve derhal protesto edildi.

Aslanda alındı fakat o diğerleri gibi yorumlamadı olayı, nede olsa kraldı.

Krallarsa meraklı ve sorgulayıcı olmalıydı, aksi halde kral olunmuyordu.

Susalım beyler deyip kalabalığı uyardı aslan.

Tilki ise habire bir şeyler yazıyordu elindeki kağıda.

Eğer birazcık okuyup düşünebilseydiniz, en azından neden önce beni yarattığını bilirdiniz diye devam etti kokarca.

Bu gazları dengeleyebilmek için karşı bir gazı ihtiyaç vardı.

Bu iki gazın karışımından oluşup ortaya çıkacak olan, insana hayat verecekti.

Bunun için beni yarattı.

Ben yaratıldığımda yaradılışım icabı durmadan gaz çıkardım.

Bir anlamda toprakla yarışa girdik sanki.

O gaz çıkardıkça, ben osurdum.

Benim osuruğum yetmeyince derhal çoğalmaya gittik.

Ve yeryüzü biz kokarcalarla dolup taşı.

Hepimiz aynı anda osurmaya başlayınca, insan yaşamına elverişli dengeli bir gaz çıktı ortaya.

Zamanla bizim osurmamız yetmeyince, hızla diğer hayvanlar yaratıldı, yani sizler.

Kendilerinin kokarcadan sonra yaratılmış olmasına itiraz edenler oldu.

Aslansa dişini sikip duruyordu, fakat sabırla neticeyi beklemekte vardı.

Dünyada gaz dengesi kurulandan sonra, insanlar indirildi.

-Ben şimdi senin osuruğunla mı yaşıyorum kokarca dedi aslan.

-Ne münasebet efendim, herkes kendi osuruğuyla yaşıyor.

Şimdi size sorsam, kaç gün osurmadan durabilirsiniz?

Aslan düşündü ve her an osurduğu aklına geldi, öyleya osuruyoruz sonrada alıp içimize çekiyoruz dedi.

Doğruda olabilir deyip dinlemeyi sürdürdü.

-Daha sonra yeryüzüne inen insan dengeye getirilmiş gazı soluyarak yaşamını sürdürebilirdi.

Bu durum garantiye alınandan sonra ilk insanlar indirildi.

Ve böyle başladı yaşam.

Bir zaman sonra insanlarla yan yana yaşayamayacağını anlayan dinazorlar yeryüzünü terk ettiler.

Çünkü gelişim sürecinde insan çok garip huylar edindi.

Dinazorlara saldırmaya başladılar.

Bunu duyan zebra, tıpkı aslanın bufaloya saldırdığı gibi deyince aslan yerinden kalkıyordu,ki tilki duruma müdahale etti.

-Bağışlayın kulunuzun eksikliğini efendim, nede olsa eşek soyundan geliyor.

Aynı anda zebra sen ne dediğinin farkındamısın ulan der gibi gözüne baktı.

Her toplumda ne dediğini bilmeyen cahiller her devirde türemiştir, bunlar bir şey söylediklerini sanırlar fakat söyledikleri bazen yanlış anlaşılır bunuda canlarıyla öderler dedi kokarca.

Umarım mesaj yerine ulaşmıştır fakat hiç umudum yok dedi tilki.

Bu kadar bilgileri sen nereden buldun kokarca diye sordu aslan.

-Bakın efendim ben uzun yıllar eğitim aldım, yetmedi kendi deliğime çekilip gece gündüz demeden bunları geliştirmeye çalıştım.

Malum delikte hiç gündüz olmaz hep gecedir orası.

Bazıları ise ışığın cazibesine kapılıp dağ taş demeden sürekli dolanır.

Halbuki hayvanların geceye de ihtiyacı vardır.

Karanlık bunun için yaratıldı.

Ve diyebilirim ki yeryüzünde varolan tüm yaratıkların amacı buydu.

Yani insanın yaşamasına kapı aralamak.

Her hayvan her an kendi olanakları ölçüsünde gaz çıkarır.

İşte bu gazlardır insana yaşam hakkı veren.

Şimdi insanlar bizim osuruğumuz sayesinde mi yaşamış oluyor? deyince tavşan, kokarca bunun bir dalga geçme olduğunu anladı.

-Hayır bunun içinde kendi osurukları birde senin etin var dedi kokarca.

Konu edebiyat kirliliği olunca aslan birde kurda sormak lazım bunu bakalım o ne düşünüyor deyince, kurt uykudan uyanır gibi uyandı.

Konuyu pek anlamadı ama yinede bir şeyler söyleme gereği duydu.

Bende tilki kardeşime katılıyor, onun gibi düşünüyorum deyince, tilki daha bir şey söylemedi ki dedi aslan.

Olsun o mutlaka bir şeyler söyler deyince kurt, aslan lafı bir başka yere getirdi.

Bu edebiyat kirliliği birazda kurtlardan kaynaklanıyor.

Gurup halinde sürüye saldırmak istediklerinde, dişi kurtlarını erkek köpeklerle çiftleştiriyorlar.

Böyle avlanmak daha kolay oluyormuş.

Kolay olabilir fakat bir hayvan kalkıp başka cins bir hayvanla ilişkiye girerse, tabi ki bu edebiyat ve sanatı kirletecektir.

Ne alakası var bunun konuyla deyince kurt, aslan kızarak konuşmasını sürdürdü.

Bak şimdi kurt, bir boğazınız için, eşlerinizi köpeklerle yem ediyorsunuz.

Bilemiyorum bu taktiği nasıl geliştirdiniz, fakat ahmak köpeklerde bu işe yatıyor deyince aslan, mağara yine uğuldadı.

O anda herkesin akli uçkuruna gitti.

Bu durumu bilenlerse şöyle anlatırlar.

Kurtlar gurup olarak sürüye yaklaşıyor ve dişi kurtlar erkek köpekleri meşgul ederken, erkek kurtlar sürüye saldırıyormuş.

Tek kalan dişi köpek saldıran kurtlarla başa çıkamıyor ve sürü parçalanıyormuş.

Çobansa sağa sola koşarak köpeklerini arıyormuş.
Birde bakıyormuş,ki bir dere yatağında kurtlarla çiftleşiyorlarmış.
Köpeklerden birisi çiftleşirken, diğeri sırada bekliyormuş.
Tabi bu arada olanlar oluyor ve sürüden birkaç davar eksiliyormuş.
Daha sonra bu duruma isyan eden çobansa köpekleri asiyormuş.
Bu davranışta hayvanlar aleminde edebiyat kirlenmesine neden oluyormuş.
Aslanın kurt ve köpeğe hatırlatmaya çalıştığı hikaye ise buydu.
Tam anlamıyla bir karara varılmasa da bir dahaki toplantının tarihi saptanarak toplantıyı bitirdiler.
Toplantıdan düşünerek ayrılan kokarca ağzının kurumuş olduğunu hissedince, ileride bir dere yatağına geldi.
Burası o yörede çiftçilik yapan bir adamın çiftliğine yakın bir yerdeydi.
Hicbir şey fark etmeden dereden su içiyorduki, baldırına bir ok saplandı.
Kanlar içerisinde kaçmaya çalışırken biraz ileride düşüp kaldı.
Çiftlik sahibi aynı zamanda iyi bir avcıydı.
Kokarcayı alıp çiftliğe geldi ve kapıdaki ulu çınarın budağına bacağından asarak derisini yüzdü.
Geri kalanını da kaldırıp dereye attı.
Aradan iki gün geçince leş kokmaya başladı.
Tilki kokuyu aldı ve gelip baktiki derede bir leş var, fakat ilk planda kime ait olabileceğini kestiremedi.
Kısa zamanda bunun kokarca olduğunu anladı, çünkü leş daha fazla kokuyordu.
Hiç vakit kaybetmeden koşup durumu aslana anlattı.
Aslansa fazla düşünmeden gelip leşin sağını solunu kontrol ediyordu ki, boynunda bir yanma hissetti.
Biraz sonra başı dönmeye başladı ve oraya yığılıp kaldı.
Avcının kullandığı zehirli ok etkisini çok çabuk göstermişti.
Tilki ise uzaktan olanları izliyordu.
Avcı aslanı sürükleyerek ulu çınara kadar getirdi.
Derisini alandan sonra onuda kaldırıp dereye attı.
Bu avcı uzun zaman içerisinde çok hayvanın canına kıydı ve hepsininde derilerini yüzdü.
Sonunda bir mahzen dolusu kurumuş derisi oldu.
Bir gün bir harami gurubu bunu haber aldı ve çiftliğe baskın düzenledi.
Avcıyı öldürüp derileri develere yükleyenden sonra çiftliği ateşe verdiler.
Derileri getirip saklandıkları mağaraya istiflediler.
Ülkenin kralı ise bir başka telaş içerisindeydi.
Bir taraftan cepheye asker yetiştirmeye çalışıyor, diğer tarftanda dağdaki eşkıyalarla savaşıyordu.
Bir gün bir müfreze gurubu haramiler uykudayken mağaraya baskın düzenledi.
Ve hepsini de kılıçtan geçirdiler.
Mağaradaki tüm derilere el koyup saraya taşıdılar.
Aradan kuşaklar geçti ve denge yine devam etti.
Bir gün genç bir aslan dedesinin müritlerini toplantıya çağırdı.
Bunlar yine o serin, görkemli mağarada toplanıp kararlar alacaklardı.
Toplantıya hazırlık olsun diye dedesinden bahseden bir tarih kitabını açıp okumaya başladı.
Kitabın bir yerinde dedesinin küçük bir okla nasıl öldürülmüş olacağını anlamaya çalışıyordu.
Bir türlü kafası basmadı ve bir okun aslanı öldüremeyeceğini düşündü.
Fakat insanlara karşı kini bir hayli büyümüştü.
Ertesi gün etrafta dolanıyorduki, çalılıklar arasında birkaç insan gördü.
Bunların kendisine tuzak kurduklarını düşünerek, görmezden geliyormuş gibi yapıp arka taraflarına dolandı.
Fırsatını bulduğuna inandığı anda, birden bunlara saldırdı.
Mesafe çok kısaydı ve neredeyse üzerlerine atılacaktı.
O kısacık mesafe kapatılmadan aynı anda silahlar pof, pof diye patladı.
Genç aslansa olduğu yere yığıldı.
Avcılar bunu getirip ulu çınara astılar.
Ve ulu çınar çok uzaklarda ormanlık alandan makine sesleri duydu.
Bunlar ellerindeki hızarlarla ağaçları kesen orman işçileriydi.
Sıra kendisine gelmeden kuruyup gitti ve çıkan bir fırtınada devrildi.
Ondan sonra kimseyi dalına asıp derisini yüzmediler.
Dünyanınsa gazı kaçmaya başlamış, insanlar nefes almakta zorlanıyordu.
Kokarcaysa çok uzaklardaydı.
Ve bir dönemin tarihi, ulu çınarla birlikte yıldızlar ötesine taşındı.
Çünkü ulu çınardı tarihi damarlarına not eden.

HAYVAN SEFERBERLİĞİ

Hayvanlar aleminde beş yıllık planlar yapılmazdı daha önce yaparlardı ama mevsimlerin acımasız bir şekilde kıyafet değiştirmesi alınan tüm tedbirleri erozyone uğratmıştı.

Kral aslan uzun vadeli programların artık israftan başka bir şey olmadığını söyleyince kısa kısa yıllara böldüler. Son toplantıyı yapıp taze bilgiler almak üzere bir genelge yayımlandı ve tüm hayvan alemine ulaklar gönderildi. Genelgeyi alan herkesin suratları asıldı çünkü gerçekler çok acı vermeye başlamış kimse kendisiyle yüzleşmek istemiyor aslanı ise hiç görmek istemiyorlardı.

Verilen sözler ve uygulamalar blöf çıkmış herkes başı derdine düşmüştü.

Böylesi bir ortamda toplanıp yüzleşmek acıdan başka bir şey vermeyecekti.

Yinede yapalım şu toplantıyı gelen raporlara bir bakalım denildi.

Sıcak bir günde nemli bir mağarada yapılıyordu toplantı.

Hayvan temsilcileri yavaş yavaş kendilerine ayrılan yerleri aldılar ve aslanda geçip herkesin görebildiği her zamanki yerine uzandı.

Göz ucuyla kuş bakışı gelenleri izliyor henüz gelmemiş olanlara içinde sinir birikimi yapıyordu.

Öyleya söz konusu olan hayvanların geleceğiydi, işi sıkı ve ciddi tutmak gerekirdi.

Bazıları çabucak aslanın etrafında kümelenmişti bunlar daha çok etçil olanlardı.

Aslanın ağzından çıkacak olan kararları daha iyi duymak ve hafızaya kaydetmek gerkiyordu aksi taktirde unutanlar oluyordu.

Buda bazılarının canına mal oluyordu.

Aslan sandığı herkes yerini aldı tam lafa başlayacakları arkasında ekibiyle hort, hort ederek kara domuz girdi.

Başta aslan olmak üzere herkesin gözü faltaşı gibi açıldı ve baygınlık geçirenler bile oldu.

Kara domuz geçip ileride bir yere uzandı ve yardımcıları da etrafında kümelenmişti.

Sanki kara domuz tuzak kuranlar var ve öldürecekler onlarda onu koruyacaklar.

Aslan çaktırmadan yanındakilere ne bu ulan bu ne yedide bu kadar şişti çabuk birisi bana anlatsın dedi.

Çünkü kuraklıktan çoğu hayvan cinsleri yok olmaya yüz tutmuşken kara domuzun bu kadar semirip şişmanlamış oluşu anlaşılır değildi.

Yanında getirdikleride bir o kadar semirmişlerdi ama kara domuz bir başka hal almıştı.

Karın eti yerlerde sürünürken kalçaları sanki arkadan yere dökülüyordu.

Boyun kısmı ise beliyle bütünleşmiş başını bile çeviremiyordu.

Aslanın kükremesi bazılarını telaşlandırmış olsada kara domuz hort hort yaparak bunu duymazdan geldi.

Aslan dedi çabuk biri bana anlatsın neler oluyor deyince tilki dedi efendim bunu size leopar anlatır ancak malum o domuz milletine yakın yerlerde avlanır.

Çağırın ulan çatlatmayın beni deyince aslan leoparı sürükleyerek meydana attılar.

Leopar neler oluyor habersizdi onun için yüreğini korku basmıştı.

Çabuk anlat bana bunlar nasıl bu hale geldiler deyince aslan, leopar meseleyi anladı.

Efendim aşağıda ormanlar arasında bir gölet vardır her yağmur yağışında bu gölette su birikir tüm hayvanlar göl kuruyana kadar sularını burdan içerlerdi.

İçerlerdi diyorum çünkü artık içemiyorlar, bu domuz türü orayı istila edeli beri herkes susuz kırılmakta.

Bunlar ilk geldiklerinde diğer hayvanlar gibi normal sulanıp yayılırken zamanla göleti dış kısımlara doğru eşelemeye başladılar.

Öylesine eşeledilerki gölet ormanın içine doğru açıldı, suyun gevşettiği yerden eşeleyip ağaç köklerini yemeye başlayınca ağaçta kalmadı orta yerde.

Kimse başını sokacak gölge bulamaz oldu.

Genişleyen gölet daha çok su tutmaya başlayınca dış kenarları gittikçe yumuşattı, bunlarda yumuşayan yerden daha çok eşeleyince kocaman bir balçık çukuru oluştu, oluştu çünkü yağmur yağmayınca balçıktan başka bir şey kalmadı.

Bir ara timsahlarla işbirliği yaptılar çünkü bunları gören diğer hayvanlar su içmek için gölete yaklaşıyorlar ama bilmiyorlarki her taraf balçık.

Balçığa saplanan hayvan bir daha oradan çıkamıyor timsahlarada batanı parçalamak kalıyordu.

Son zamanlarda göletin suyu kuruyunca timsahlar bunlara da saldırdı bayağı kayıp verdiler ama bunlar zararı zarardan sayan mahlukat değiller.

Malumunuzdur timsahlar daha önce bazılarının canını yakmış çoklarını parçalamışlardı.

Gölün suyu kuruyup balçıktan başka bir şey kalmayınca karşılıklı kavgaya tutuştular.

İşte o gölettir bunları bu şekilde şişmanlatıp semizleten.

Peki o balçık havuzu ne durumdadır deyince aslan, balçıkta kurudu efendim tek bir canlı bırakmadılar hatta ormanları da kuruttular dedi leopar.

Nerede bir su havzası görseler suyun önünü kesip balçık yuvasına dönüştürüyor sonrada su kuruyuncaya kadar o çamurlarda yatıp yuvarlanıyorlar.

Peki diğer hayvanlar ne içiyor deyince aslan, tilki lafa karıştı.

Tilki baktığı aslan gittikçe kızıyor çünkü sürekli yerde yatıp yuvarlanan kara domuzdan gözünü ayırmıyor.

Eğer bir saldırıya geçerse başkalarında canı yanabilir.

Dedi efendim bunlar şu anda sadece söylenti ama gerçeğede bir hayli yakın.

Kara domuz ve kumpanyasının hali ortada.

Ben derimki haşmetli efendimiz bizleride yanına alarak varıp şu göleti bir görsekte ona göre bir karara varsanız.

Görmedende bir karar verirsiniz ama bu pek adalete uygun olmaz.

Tilki domuzların o mekanı sürülmüş tarlalara döndürdüklerini biliyordu, birde aslan görsün istiyorduki işte o zaman bunlara layıkıyla bir ders verebilirdi.

Yani aslanın ders verebilmesi için müthiş bir şekilde kızması şarttı yoksa işi yarım bırakma tehlikeside vardı.

Son derece kızgın bir şekilde domuzlara bakarak hemen şimdi deyip yola koyuldu.

Önceki göletin sonraki bataklığın yanına geldiğinde gördülerki ortada bataklık bile kalmamış tüm hayvanlar yerlerde sürünüyor.

Çokları zaten çoktan ölmüş akbabalarsa sefa sürüyor ama yinede aslanı görünce kaçıp gizlendiler.

Aslan bir baktı gözünde gündüz gözüyle bile olsa kıvılcımlar çaktı, Tilki dedi aslan kıvamına geliyor.

Aslan bir göz işaretiyle tüm etcilleri başına topladı ve tümünede seferberliğe hazır olun emrini verdi.

Hayvanlar aleminde seferberlik çok yaman bir işti, aslan takımı en öne geçer önlerine gelene saldırır kaptıklarının boyunlarını kırıp bir kez yere çalandan sonra ileri saflara doğru ilerlerdi.

Daha sonra arkadan gelenler yarı canlıların nefeslerini kesip tümnden yokluğa sokarlardı.

Bu şimdi böyle bir seferberlik olacaktı tüm dere yataklarını kurutup, ormanı yok edip balçık tarlalara çeviren kalın boyunlu kara domuzlara karşı.

Güneş olanca hızıyla yakıp kavurmaya devam ediyordu, çoğu hayvansa susuzluktan kırılıyordu.

İşte böyle Savannayı yakıp kavuran havada başlattı ASLAN hayvan seferberliğini.

SU ANA KAYNAKTAN KESİLİNCE

İçinde bulunduğumuz durumu şöyle açıklamak mümkün.

Bir baraj yada gölet var burada biriken suyla aşağıda köylüler tarlalarını suluyor.

Bu köylülerde dünya devletleri olsun,Amerika,Almanya,Fransa yada diğer devletler sıralanıp gitmiş.

Fakat bu tarlalar sistem tarafından biri birine zincirleme bağlanmış vaziyette,bu zincirden bir halka koptuğunda tüm düzenek harap oluyor.

Baraj yada gölete en yakın tarla Türkiye oluyor yani sistem vanayı kapattığında ilk su kesilmesi Türkiye topraklarında yaşanıyor.

Tarihtede bu hep böyle olmuştur çünkü Türkiye tüm filimlerin çekilip dünyaya servis edildiği sütüdyodan ibarettir.

Türkiyede çıkacak olan bir arıza er veya geç dünyaya sirayet etmektedir.

Sistem ana vanadan suyu kesince Türkiye tarlasında hemen hissedildi ve Mehmet amca hülooo Hans su kesildi

haberini ola diye Alman topraklarına doğru boğazı yarılanaya kadar bağardı.

O arada henüz Almanın suyu kesilmemiş tarlasını sulamaya devam ediyordu fakat bir azalma hissedilir vaziyetteydi.

Alman dedi Türkün yine kafası karıştı deyip Fransıza bağardı.

Hülooo Makron su kesildi diye Türk götünü yırtıyor duydunmu deyince Makron Türk hep bağırır diye işi ciddiye bile almadı.

Bunlar harala gürele bağırıırken Amerikalı meraklanıp ne oluyor oralarda,nedir bu gürültü deyince Almanla Fransız Amerikalıya bilgi yetiştirmekte gecikmeyip,Türk ana vanadan suyun kesildiğini söylüyor deyince Amerikalı gülmekten kaskatı oldu çünkü suyun kesilme hızı henüz Amerika topraklarına ulaşmamıştı.

Aradan bir zaman geçti Alman baktı su hakikaten kesiliyor,derken Fransız derde düştü,Arkasından bir kuraklık vurdu topu birden tepinmeye başladılar ve dediler galiba biz kuraklık dönemine giriyoruz.

İşte orada derde düşüp yahu Türk boşuna tepnmiyormuş hakikaten sular kesildi dediler ve yaşayınca ancak inandılar.

Tv,lerde nalına mihına vuranlar suyun ana vanadan kesildiğine bir türlü inanmıyorlar inanmıyorlar ama bunu yaşayarak görüp inanacaklar.

Tıpkı Alman ve diğerlerinin inanmadığı gibi.

Dünya yaşamında su ana vanadan kesildiğinde ilk önce vanaya yakın ülkede hissedilir suyun kesildiği,daha sonra dalga dalga diğer ülkelere sirayet eder fakat hiçbir ülkenin bundan kurtuluşu yoktur illaki yaşayacaklar.

Dünyada bir bolluk dönemi yaşandı,yani piyasalar mala boğuldu.

Burada parası olan devletler müthiş bir harcama yaptılar hatta çoğu ülkeler eskiyi yıkıp kendilerini yenilediler.

İnsanlar akıllarına bile gelmeyen alet ve edavatla tanıştılar.

İşte bu bolluk döneminin bir sınırı vardı ve dünya o sınıra gelip dayandı,dayandığı noktada kıtlık başlıyordu,işte Türkiyenin gelip dayandığı sınır burasıydı yani kıtlık dönemine giriş.

Gerek bolluk gerekse kıtlık evrensel sistemin işleyişiyle ilgili bir döngüdür çünkü ne kıtlığı nede zenginliği uzun bir zamana yaymak mümkün her ikisinde belli bir zamanı vardır ve bu dönemler illaki yaşanacaktır.

Birde her dönemin alt yapısını hazırlayan aktörler vardır bunlarda politika yaparak ülkelerini böylesi dönemlere hazırlarlar.

Ülkesini kıtlığa hazırlayan yada kıtlığın alt yapısını oluşturan aktörler hep lanetle anılmışlardır,bolluğa hazırlayanlarsa kahraman ilan edilmişlerdir.

Yaşanması gereken böylesi periyotlarda aktörlerin ellerinde en ufak bir olanakları yoktur yani içine girilen süreci tersine çeviremezler,bir anlamda tarla sulamaya devam edemezler çünkü su ana kaynaktan kurudu.

Bu aktörler yağmuru yağdırıp barajları dolduramazlar,yer altı kaynaklarından barajı besleyemezler çünkü sistem yer altı kaynaklarını da kurutur.

Yaptıkları tek şey Allah kerim vardır bundada bir hayır var diyerek işi Tanrıya bırakırlar.

Böyle yapmaktan başka çareleri yoktur çünkü ellerinde olanağın zerresi kalmamıştır.

Ne tarafa başlarını çevirseler tümüde çıkmaz sokaktır,bir yol bulupta ana yola çıkamazlar.

Gelinen aşamada bunun nedenleri tartışılır fakat kafa yormaya gerek yoktur çünkü bu çözülmesi olanaksız koskocaman bir yumaktır,bir düğümü çözsün diğeri çıkar önüne ve çözmeye ömür bile yetmez.

İşte o zaman ne olacaksa o olacak deyip yapılması gerekenler yapılacak ve deneceki,biz zaten bu dönemi yaşamaya gelmiştik.

Hele bir inceleyelim bakalım daha neler görüp öğreneceğiz demek en hayırlısıdır.

Şu anda ortalarda yürüyenlerin altında büyük bir kitle var bu kitle gittikçe balçığa saplanıyor.

Diğerleri bunların kafalarına basarak ilerliyor ama gittikçe balçık onları da aşağı doğru çekiyor.

Derken en tepede bazıları kalır fakat alt zemin kaypaktır ve bir gün onlarda batmaktan kurtulamazlar.

Şimdi nefes alabilenler batmamak için çırpınacaklar taki ufak bir yer sarsıntısına kadar işte orada bir devir kapanıp yeni bir devrin kapıları açılacaktır.

Yani sefalet vizyonundan başka bir vizyona geçiş yapılacak.

Bunun daha beteri var tabi fakat şimdilik onlar ileri zamana kalsın onları da oraya vardığımızda tartışırız.

SEZGİ VE İLERİ BOYUT

Yöreye bir kere kar yağmaya başladı mı, aylarca sürerdi. Karda yiyecek bir şey bulamayan yaban hayvanları köye iner, ne bulurlarsa kapıp kaçarlardı. Böylesi dönemlerde özellikle kurtlar sorun yaratırlardı. Bunlar sürü halinde gelir buldukları köpekleri alıp giderlerdi. Kış geldiğinde bütün mal ve davarlar içeri tıkilip dışarı bırakılmazdı. Bundan dolayıda köyün tek sürüsüne bakan kangalda köyde kalırdı. Her yıl kurtların sürü halinde gelip köye saldırması, sonrasında sokak köpeklerini toplaması kangalın ağrına gitti. Bundan dolayı yaklaşmakta olan kışa bu kez hazırlıklı girilmeliydi. Tüm sokak köpeklerini toplayıp onlara bir açıklamada bulundu, anlaşılacağından pekte emin değildi ama yine de kangal olarak görevini yapmalıydı. Bütün sokak köpeklerini toplayıp bakın arkadaşlar her kış aynı sorun yaşıyor. Ne zamanki bir kurt sürüsü köye inse hepiniz kapılara çıkıp havlıyorsunuz. Havlamanız ise bir işe yaramıyor. Tam tersi böyle yapmakla yerinizi açıklamış oluyorsunuz. Onlarda gelip kolayca buluyorlar. Sonuçta olan hepimize oluyor, cezayı geriye kalanlar yiyor. Bu kış bunun dışına çıkıp başka bir taktik uygulayacağız. Kurtlar geldiğinde herkes saklanacak ve kendini korumaya alacak. Aslında kangalın anlatmak istediği daha başkaydı. Kurtlar köye yaklaştığında tüm kapı köpekleri aynı anda havlardı. Zaten birisi başladımı artık durdurmak mümkün değildi, ta ki yorulana kadar. Bu arada kangalda sesini duyurmak, kurtlara bende buradayım demek istercesine birkaç kez havlardı. Fakat diğerlerinin çıkardığı sesin yankısından kurtlar bunun sesini fark edemezlerdi. Bu arada kangalın sesi arada kaynayıp giderdi. Bunu fark edemeyen kurtlarsa azgın bir şekilde saldırıya geçerlerdi. Aradan zaman geçti ve kar yine ortalığı kapladı. Öyle ki birkaç metreye ulaştı. Bir zaman sonra aç kalan kurtlar bir gece köyü kuşatmaya aldılar. Bütün köpekler durumun aciliyetini fark edip, sessiz bir bekleyişe geçtiler. Herkes kanagalın ne yapacağını bekliyordu. Kurtlar köpeklerin yerlerini tespit etmek için olmadık numaralara baş vurdular ama nafile, kimse sesini çıkarmıyordu. Bu sefer başardık dedi kangal fakat lafı ağzında kaldı. Ne olduysa köpeklerin birisi birden bire havlamaya başladı. Bu aynen karanlığa kurşun sıkılmış gibi oldu. Bunu duyan diğerleri de zincir gibi çözüldü ve hepsi birden havlamaya başladı. Bu durum kangalın fena halde canını sıktı ama yapacak bir şeyi yoktu. Kurtlar sokaklara dağıldığında kangalda kendini emniyete almıştı. Daha sonra birtakım çığırtilar gelmeye başladı. Kangal bu durumdan huylandı ve bir şeyler yapma gereği hissetti. Ulan ben şimdi kendimi kurtarırsam yine bir işe yaramaz. Yaşadığımı görünce bu şerefsizler beni mutlaka asar, derdimi anlatamam ki. En iyisi başımın çaresine bakmalıyım deyip en azından kurtlardan birisinin mutlaka geçmesi gereken dar bir sokağın başını tuttu. Ortalık yatışmış, kelleler toplanmış, kurtlar köyden çekiliyordu ki, topal bir kurt kangalın sokağa girdi. Oradan geçip hızla köyü terk edecekti. Tam kangalın önünden geçiyordu ki, kangal bunu gırtlığından yakaladı. Topal kurt çırpındı ama kâr etmedi çünkü can pazarına düşmüştü. Ya kangal, yada topal yaşayacaktı. Bu dünya ikisine birden yâr olmazdı, birisine haram olmuştu. Sonunda topal çırpınmayı bırakıp teslim oldu. Kangal topalın öldüğünü fark edince gırtlığı bırakıp derin bir nefes alandan sonra şükürler olsun rabbime deyip başını yere koydu. Topalın hikayesi ise bir başkaydı. Bu topal bir tapınakta hizmet veren bir keşişti. Gece gündüz dizleri üzerinde dua ederek tam seksen yıl yaşamıştı. Bu seksen yılda sürekli dizlerini kullandığı için, bacaklarda kireçlenme yapmıştı. Açılır diye bunu kurt bedenine sokup dünyaya göndermişlerdi. Aslında epey de açılmıştı, neredeyse tümünden iyi olacaktı ki kangala denk geldi.

Çok gururlu bir kesişti, yatar kalkar Tanrıya dua ederdi.

Kesinlikle basit bir ölüm istemez, mutlaka ayakta yahut ta bir çatışmada ölmek isterdi.

Tanrı yapılan duayı duymuş olmalı ki bunu kangala musallat etti.

Kangalda bunu anlamayınca zamanı orada tükenmiş oldu.

Köylüler sabah kalktıklarında sokaklara saçılmış köpeklerinin kelleleriyle karşılaştılar.

Ulan bu hadiseler oluyor kimsenin haberi yok deyip kangalı aramaya başladılar.

Eğer yaşıyorsa, hemen asacaklardı.

Baktılar bir sokakta yatıyor, aha burada deyip yanına geldiklerinde gördüler ki bir kurt yıkmış.

Sahibi gelip kangalı okşadı ve o anda öylesine gururlandı ki, tüm köyü satın almış gibi oldu.

Besleyince böyle bir köpek besleyin der gibi diğerlerine baktı.

Halbuki kangal beslemek çok zordu, o her zaman yal yemek zorundaydı, aksi halde kurtlara karşı koyamıyordu.

Diğerlerinde bu güç yoktu, onların köpekleri ekmek ve yemek artıklarıyla idare edebiliyordu.

Ve sahibi kangalın alnına bir yıldız takip eve getirdi.

Topal kurdun derisini de yüzerek oturduğu odanın baş köşesine astı

Bir kışı daha yırttık dedi kangal.

KÖYLÜ KURNAZLIĞI VE ÇORAK TARLALAR

Adam eŖeęe boynuz takıp cifte koŖtu.

Bir gün bir atlının yolu tarlaya dŖt ve çiftçinin yanına gelip, tek eŖekle bu kocaman tarlayı sremezsin dedi.

Köylü, kzmn biri amansız bir hastalığa yakalanıp öldü dedi.

Atlı dedi sen eŖeęi öküz sanıyorsun galiba.

Anası Hollanda ithalidir çok yaman kzdr dedi köylü.

Madem eŖeęe öküz diyorsun, neden baŖına boynuz geçirip eŖek olduğunu gizlemeye çalıŖıyorsun dedi atlı.

Gizlenen bir Ŗey yok sen öyle görüyorsun, eğer kzle eŖeęi karıŖtıracak göze sahipsen ben ne yapabilirim, öküz ne yapabilir dedi köylü.

Atlı köylünün inadını kıramadı fakat aklına bir plan geldi, ertesini gün iki kzle yine köylünün tarlasına uğradı köylü tek eŖekle çift sürmeye devam ediyordu.

Atlı bukez baŖka bir kılıkla atsız uğradı tarlaya, önce selam verip ne aradığını söyledi.

Dedi pazara gidiyorum, bu öküzleri tek eŖek fiyatına satacağım.

O zaman köylünün gözleri parladı ve benim eŖeęi vereyim sana dedi.

Atlı senin elinde tek kzden baŖka bir Ŗey yok deyince, köylü dedi vallahi bu öküz değildir, öküz sansınlar diye baŖına boynuz geçirdim.

Bazen insanlar arasındaki diyalog hikayedeki gibi uzayıp gider.

Bu insanlar arasında yaŖanırken, kurumlarla insanlar arasında da yaŖanır.

Olay kiŖinin baktığı pencereden gördüklerini ve amacını yansıtır.

Bazıları eŖeęe boynuz geçirip öküz diye baŖkalarına yutturmaya çalıŖırken, kendileri gerçekten ve canı gönülden onun bir öküz olduğuna inanırlar taki, okkalisından yutulacak bir lokmayla karŖılaŖana kadar.

Orada bir yutulacak lokmaya birde boynuz geçirdikleri eŖeęe bakarlar, bakarlar ki lokma büyük derler vallahi biz boynuzu bile bile geçirmiŖtik, oysaki eŖeęin öküz olduğuna iŖlerine geldiği sürece inanmıŖlardı.

İstediler ki baŖkaları da inansın fakat yaŖamda iki öküzü bir eŖeęe feda edecek kadar yiğit insanlarda vardır ve bunlar keŖifçilerdir, hem doğayı keŖfetmeye çalıŖırlar, hemde insanın fetbazını.

SIRTLAN AVCISI

Uzun zamandır yağmurun yağmayışı tüm savannayı kasıp kavuruyor hayvanlar dahada agresivleşiyordu.

Bu ortamda yiyecek bulup günü devirmek bayağı ustalık isteyen bir şeydi.

Her hayvan veya hayvan gurubu bulunduğu yeri işaretleyerek kendi bölgesini ilan ediyor,yiyecek sıkıntısı arttıkça bu sınırları en uç noktalara taşıyorlardı.

Hal böyle olunca her hayvan gurubu biri birlerine dahada yaklaşmış oluyordu.

Bu durum arkasından çatışmalarıda beraberinde getiriyordu.

Böylesine can sıkıcı bir ortamda aslan sürüsü topluca avlanırken yalnız tek başına avlananlarda vardı.

Tek avlananlarsa bir anlamda şanslı,bir anlamda da can pazarında dolaşmak gibi bir şeydi.

Güçlü olan tek avcılar için bir sorun yoktu,onlar bir vurup birkaç gün dinlenmeye çekilebiliyorlardı.

Zayıflarsa çoğu zaman artıklarla günü geçiştirmeye çalışıyorlardı.

Böylesi bir günde aslan sürüsü bir bufalo devirip tıka basa karınlarını doyururken çok uzaklarda bir sırtlanın iki yavrusunu emzirmekten ciğerleri delinmek üzereydi.

Yavrularını bir delikte bırakıp yem aramaya çıktı vakitlerden horoz ötümüydü.

Kader bunu aslanlardan arta kalan kemik parçalarının olduğu bölgeye çekti.

Aslanlarsa böylesi ortamlarda her hayvanın bir delilik yaparak boyundan büyük işler yapabileceğini tecrübeleriyle öğrendikleri için yavrularına karşı çok hassastılar,olurya bir uyuz sürüye saldırıp yavruları sakatlarken altından kalkılamayacak bir hastalıkta bırakabilirdi.

Sırtlan arta kalan artıklarla karnını doyurup o günde kazasız belasız atlattığını düşünürken yol bunu aslanların bölgeye hızla çekti.

Bölgeyi boydan boya geçip yavrularına ulaşacaktı.

Uzaktan aslan sürüsünü yanlamasına geçerken azami derecede dikkatli,gözü sürünün üzerindeydi.

Dişi aslanlar hiçte tepki vermezken arkadan gelen ve o anda kesife çıkmış olan erkek aslanı eksik saydı.

Erkek aslan sessizce arkadan buna yetişip hani sen buralardan bir daha geçmiyecektin der gibi bunu girtlağından yakalayıp yere çaldı.

O anda iki yavrunun açıklıktan damakları kurumuştı,çünkü anne sırtlan tam bir gün,bir gece yiyecek bulma ümidiyle uzaklaşmıştı yuvadan.

Aslan sırtlanı öylesine parcaladiki hem dişiler hemde yavrular maşallah baba dedi.

Ve sırtlanı kaldırıp bir dere yatağına atıverdi,yavrularada bundan uzak durun der gibi.

Sırtlanın iki yavrusu annelerini beklemekten yorulunca, açıklığında etkisiyle yaşama isteklerini tümünden kaybedip dikkatsiz bir şekilde deliğin etrafında son enerjilerini sarfediyorlardı.

Derken bir kartal havalandi çünkü onunda yiyecek bekleyen yavruları vardı.

Tek başına kalan diğer yavru da açıklıktan yere yığılınca onuda akbabalar süpürüverdi.

YÜZ HİKMETLİ ADAM VE BASKILAYICILAR

100 Hikmetli adamı bir adaya bırakın, bir ağacın içten kurtlanma yaptığı gibi bu hikmetlilerde kendi kurtlarını yaratıp içlerinden belli bir miktarda fire verecektir.

Hikmetliler kendi Firavunlarını yaratıp en azından 20 Firavun çıkaracaklardır.

Bu 20 ne yapıp yapıp geri kalan 80 üzerinde tahakküm kurmaya çalışacaktır.

Oysaki 100 rakamını tutturana kadar çok deriler çatlatılmıştı.

Burada eğer 100 rakamı muhafaza edilmek isteniyorsa ki amaç her zaman odur, bu 100 hikmetlinin yanına 1000 tane hikmetsiz sıradan basit insanlar bırakırsınız.

Zamanla görülecek ki bu hikmetsizler hikmetlileri tahakküm altına almaya çalışacaklar.

Bu basit sıradan insanlar bastırdıkça 100 hikmetli sürekli savunmada kalıp kendi aralarında dayanışmaya gireceklerdir.

Dış baskı iç çemberde aşılması zor bir sır perdesi yaratacaktır.

Hikmetliler baskı ve zulme direnerek bu sır aleminde kendilerini korurken hiç fire vermeden süreyi tamamlayıp asli mekana döneceklerdir.

Bunlar asli mekana dönüş yaparken karşı tarafta kendilerini şah ve padişah sanan ve baskı uygulayanlar yok olacaklardır.

Zaten yoklardı ve suni olarak sırf hikmetliler için kodlanmışlardı, görevleri bitince tekrar yokluğa döndüler.

Yani bunlar bir şeyin olmayan hallerinin suni tasarımlarıydı.

Tek amaç hikmetlinin yol haritasını çizmekti.

Atletizm yarışlarında rekora gidecek atlete yardım edebilmek için yarışa tavşan atletler sokulur.

Tavşan atlet rekortmenin daha yüksek tempoda daha yüksek bir rekora gitmesine katkı sağlar.

Daha sonra yorulur ve yarışı terk eder.

Kainatın işleyişide aynen böyledir, rekora gidecek olanlara vesile yaratılır.

En mükemmel insan kendiliğinden mükemmele ulaşamıyor.

Mükemmele ulaşabilmek için çeşitli zorlukları aşması gerekiyor.

Bu zorluklarıda gelecekte hiç bir amacı olamayan ve kendilerinden hiç bir şey beklenmeyen unsurlar yaratır ve bu işe onlar vesile kılınmışlardır.

Bu bağlamda baskı uygulayan değil baskıya maruz kalanlardır zamanı aşanlar.

İKİ KADIN VE ARADAKİ ADAM

İki kadın oturmuş duvar dibinde konuşuyorlar,duvarın diğer tarafında ise birinci kadınla kocası konuşuyor.

Bu iki kadının bulunduğu yer ruhlar alemi olsun,duvarın diğer tarafında dünya.

İkinci kadın dünyada adamın dostuydu, birinci kadınsa eşi.

İkinci kadın dedi ki bir numaraya adamın bugün bana gelecek söz verdi falan lokantada yemek yiyeceğiz.

Duvarın öbür tarafında bir numara dedi ki kocasına akşama güzel bir yemek yaptım balkonda oturup yiyelim havada güzel.

Duvarın arka tarafında iki numara dedi ki gelmez bana sözü var.

Adam dedi ki güzel yemek yapan karısına vallahi hiç açlığım yok şöyle bir kahveye kadar çıkacağım.

Kadın dedi ki, sen yine o orospuyla buluşacaksın yalan söyleme.

Adam şaşırıldı çünkü hiçbir iz bırakmamıştı arkada fakat karı nereden biliyordu onun orospuyla buluşacağını.

Adam dedi ki,yahu nereden çıkardın şimdi aç değilim işte.

Bir numara benden saklama her şeyi biliyorum sen o orospuya gidiyorsun.

Orospu arkadan dedi ki bir numaraya, hiç boşuna çabalama adam beni seviyor.

Kadın dedi ki kocasına, beni sevmediğini biliyorum,o orospu aramıza girenden beri bunu hep hissettim.

Adam bir şey belli etmemeye çalışmıştı oysaki ortada öyle görüntüye yansıyan bir şeyde yoktu.

Durumda vahim bir şey yoktu,adam kadının cinsel arzusunu yerine getiriyor ve ilgisini esirgemiyordu.

Orospu dedi ki arkadan, geçen gün falan akşam yine bendeydi şu saatte çıkıp gitti.

Kadın dedi ki kocasına, geçen akşam geç geldiğinde nerede olduğunu bilmiyorum sanıyorsun,yine o orospuyla birlikteydin.

Adam tümünden şaşkıncı,dedi ulan bu kadın bu kadar şeyi nereden biliyor,kadın yaşamış gibi anlatıyor.

Orospu dedi ki bak şimdi.

O anda adamın dostundan telefon geldi,adam baktı dostu telefonu açmadı.

Kadın dedi hadi aç bakalım şunu kimden geliyormuş.

Adam dedi bir arkadaşdır beni çağırır.

Kadın dedi tanıyalım bakalım kimmiş bu arkadaş hadi göster telefonu.

Adam dostunun ismini kodlamış başka bir isim olarak yazmıştı,telefonu karısına gösterip bak olay bildiğin gibi değil.

Orospu dedi ki arkadan,hadi al elinden telefonu o numaraya telefon et bakalım karşına benden başka kim çıkacak.

Dünyalı kadın olan bir numara dedi ki ver telefonu bana o orospuyu arayacağım.

Adam zordamı zorda ne yapacağını şaşırıldı ve bağırarak zorunda kaldı.

Dedi yahu tüm özel hayatımı ipotek altına almaya çalışırsın be kadın bıktım artık.

Arkasına bakmadan basıp kahveye gitti.

Kahveye geldiğinde arkadaşlarının resimlerini bulanık görmeye başladı başı dönüyordu.

Konuşulanları duyuyor fakat ses karlı dağlar ötesinden vınlıyarak geliyor gibiydi.

Kahveden çıktı asfalta doğru yürüyordu fakat kadınlar hala kafasında kavga halindeydiler.

O anda asıl oyuncu sahneye kamyonla dalıverdi.

Artık kadınlar şike yaparak dağ gibi bir delikanlıyı tuş edemezlerdi.

Baş oyuncu aldı adaşını kamyonuna serin bir çeşme başında mola verdiler ve adama dedi ki artık özgürsün adaş

bundan sonra ödemen gereken bir şey yoktur ben tüm masrafları üstlendim.

Adam dedi baş oyuncuya yahu beni öyle zor bir durumdan kurtardın ki eteklerine bile kapanabilirim fakat sen kimsin.

Baş oyuncu dedi ki nasıl tanımazsın beni yahu ben benimya.

Adam şaşırıp kaldı ve dedi ki, demek ki öz benliğinden başkasına güvenmeyeceksin.

Not: Buradaki orospu kelimesi yazarına ait olmayıp kadınların günlük konuşmalarına göre uyarlanmıştır.

KİMLİK KAYBOLUNCA

Hafız biriktirebildiği paranın üzerine birazda borçlanarak bir aracı buldu,bu aracı Hafıza devlet dairesinden bir iş bulacaktı.

Hafızın birikimi ancak defterdarlıktaki süpürgeciliğe ulaşınca oda kaderine razı oldu.

Zamanla Hafız işleri iyice karıştırınca beyin frekansıda bozulmaya başladı.

Dairedeki hanım hanımcık kızları köyden getirdiği Fadimeyle kıyaslamaya başladı.

Kızlara bakıyor birde Fadimeye bakıyor ortada bir eksiklik olduğu kanaatine varıyor.

Aslında Fadimedede cilveli kadındı,hatta dairedekilere on çekerdi fakat o köylü kıyafetinden bir türlü kurtulamamıştı.

Hafızın gözleri ise kızların o anki hallerine takılmıştı.

Bunlar hem daha iyi bakımlı,hemde daha güzel giyinen tombul tombulcuktular.

Hafız hayalinde elini hep bu tombulcukların kalçalarında gezdirir, akşam eve geldiğinde ise Fadimeye sırtını döner yatardı.

Bir anlamda bedensel ihtiyaçtan ziyade göz yorgunluğunu giderme hastalığına yakalanmıştı.

Dairede herkes Hafız efendi diye c

çağırırsada efendi olmadığını bilirdi.

Zamanla Hafız birşey keşfedip arkadaşlarıyla birlikte geldikleri köye bir dernek kurmaya karar verdiler.

Amaçları doğup büyüdükleri yöreye ihanet etmemiş olup karşılıksız hizmet etmektir.

Derneği kurup köye daha sık gidip gelmeye başladı ve birşeyi farketti,şehirde kaybettiği kimliğini dernek vasıtasıyla köyde yeniden buluyordu.

Çünkü köye gittiğinde herkes hoşgeldin deyip kucaklaşıyor,daha sonra eve davet ediyordu.

Bu davranış ruhunu okşuyor şehirde olanları geçicide olsa unutturabiliyordu.

Bu vesileyle Hafız ne şehirli olabildi,nede köylü iki derede bir arada gidip geldi.

Sonunda birgün ivedik filmi izledi ve gülmekten karnı yırtıldı onuda arkadaşlarına hep anlattı.

Dedi yahu bu bir şaheser olmuş,ne kadar çok güldüm.

Zaman olur olmayacak şeylere gülünür,olmayacak şeylerde üzülürüz,bunların hepside insanlık toleransına girer.

Fakat ivediklere kalınmamalı,elinde imkan ve yetenekleri olanlarda evrensel boyutta geçerli olan filmlere imza atmalı,ki yaşamı dengeleyebilelim.

Yoksa hep aynı yolda gidip gelirizki buna yol bile dayanmaz.

Zamanla aşınıp gider.

NEREYE BU YOLCULUK

30.10.2012

Kralın tek oğlu kral Filip,ti.
Kral zamanını doldurup Dünyayı terk edince,
kral Filip,te kral koltuğuna oturdu.
Anadan doğma kraldı zaten.
Bu her zaman böyleydi.
Kralın oğlu kral olurdu.
Zamanla kurallar değişti, kralın kızları da kral oldu.
Fakat çoğunlukla yinede oğlan çocukları kral koltuğuna oturdular.
Hikmetli bir kraldı Filip.
Ülkesini krallığı boyunca zenginliğe boğdu.
Herkes iş sahibi, mücevher sahibi oldu.
Hemen hemen herkesin kapısında bir araba vardı.
Daha fazla arabası olanlarda vardı fakat bunlar daha çok ticaretle uğraşanlardı.
Ülkede zenginlik had safhaya ulaşıncı insanlar şaşkınlığa uğradı.
Herkes parasını harcayacak yer aradı.
Eğlence ve zevk alemi geliştikçe, tembellik kimlik sahibi oldu.
Para ve eğlence sanatın yerini aldığıdaysa ortaya ürün çıkmaz oldu.
Kimsenin zaten sanatla ilgilendiği yoktu.
Çünkü insanların ihtiyacı olan her şey ellerinin altındaydı.
Toplum gittikçe tembelleşip uyumsuzluğa bürününce,
kral Filip kendisini ve uyguladığı politikayı sorgulamaya başladı.
Öyleya bu toplumda eksik olan neydi?
Ortada yanlış yapılan bir şey var mıydı, varsa neydi?
Hayır dedi kral Filip.
İnsanlar böyle yaşamayı seçti, demek ki her şey arz talep meselesi.
Uzun yıllar krallık yapan Filip aynen babası gibi, yerine oturacak kralıda bu işe hazırladı.
Ve bir gün krallıktan çekileceğini açıklayınca ahali şok oldu.
Öyleya Filip gibi babayı nereden bulacaklardı.
Kral olacak gençse tecrübesizdi, kocaman ülkeyi nasıl yönetecekti?
Herkes yalvarıp yakardı ama Filip kararını verdi.
Krallığı bırakacaktı.
Ahalinin sıkıntısı ise elinde bulunanı kaybetme korkusuydu.
Bu hayatı görüp yaşayandan sonra kimse açlığa dayanamazdı.
Onların ağlayıp sızlamalarıysa kral Filip,in umurunda değildi.
O birkez kararını vermişti.
Prens Malik krala henüz yirmi yaşında, genç vade tecrübesiz olduğunu,
ülkeyi yönetemeyeceğini söyleyince kral,
-Oğul senin bir şey yapmana gerek yok, kurulu bir düzen var ve bu çark dönmeye devam edecek dedi.
-Ben bu işin altından kalkabilir miyim?
-Dedimya oğul senin bir şey yapmana gerek yok diye.
Etrafında bir sürü vezir var, onlar her şeyi çekip çevirirler.
Sen sadece koltuğunda otur yeter.
-Vezirler sizden esirgemedikleri saygıyı banada gösterirler mi?
-Vezirler velinimetlerini kimseden esirgemezler, yeterki onların temsili alanına girme.
Halka aldanıp kendini toza bulama.
Vezirlere bırak o işi.
-Başarabilirlermi?
-Onlar her konuda uzmandırlar.
Üstesinden gelemeyecekleri iş yoktur.
Bende aynısını yapıp sadece boş koltuğu doldurdum.
Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra prens Malik kral koltuğuna oturdu.
Kralda halka sağlığını gerekçe gösteren bir konuşma yaptı.
Bu konuşma herkese duygusal gelmiş olacak ki, herkes ağladı.
Kralda ağladı ama kralın neden ağladığını kimse anlamadı.
Halk bunu kralın kendilerini sevdiğine yorumladı.
Kral Filip krallıktan kendisini boşa çıkarınca, ülkenin en yüksek dağının tepesine bir şato yaptırdı.
Bu şato aynı zamanda görkemli bir sarayı andırıyordu.

Sarayın dış görünümü aynen dünyanın yuvarlaklığındaydı.
Bir anlamda yerküreyi dağın tepesine oturtmuştu.
Sarayın en büyük salonunu çepeçevre saran on ayrı pencere vardı.
Bu pencereler belirli aralıklarla dizayn edilmişti.
Büyük bir depo yaptırdı ve içini yiyecekle doldurttu.
Bu yiyecekler krala uzun süre yetecekti.
Her şey tamamlanandan sonra tek başına sarayına çekildi.
O artık kendisini yalnızlığa adanmıştı.
Kral koltuğuna oturan Malik halkın gidişatını beğenmedi.
"Bu ülkeye bir çeki düzen vermek gerek" dedi.
Halbuki ülkenin çeki düzen verilecek bir yanı yoktu.
Halk varlık içerisinde yüzüyordu.
Hatta bir yığın insan kendi işlerini yapmaktan yorgun düşmüştü.
Onun içinde başka ülkelerden çalışacak işçi getiriyorlardı.
Ev işlerinde çalışacak kadın ve genç kızlar, bağ ve bahçe işlerinde çalışacak genç delikanlılar,
ülkeye akın etmişlerdi.
Malik, in adamları da efendiyi oynuyordu.
Karıları da hanım ağayı.
Evin hanımı istediği zaman bahçıvanla birlikte oluyor, efendilerde çalışan kızlarla.
Böylece herkes nikahını yeniden tazeliyordu.
Zaman zamanda efendiler bahçıvanlarla buluşuyordu.
Buda çoğu zaman uşağın kulübesinde oluyordu.
Bu iş ülkeyi salgın hastalık gibi kısıncasına almıştı.
Sarayında bu işten geri kalır tarafı yoktu.
Oralarda olanlarsa işin dahada çatalıydı.
Bir tek kral Malik kendisini bu işin dışında tutuyordu.
Onunda nasıl başardığı anlaşılmıyordu.
Kral Malik durumun vahametini görüp bir plan geliştirdi.
Daha sonrada uygulamaya koydu.
Vezirlerin içinden kendisine en sadık olanları seçip diğerlerini bir gecede yok ettirdi.
Kendisine sıkı sıkıya bağlı bir ordu yarattı.
Zaten ülkede tek örgütlü güç orduydu.
İnsanlar ihtiyaçları olmadığı için bir tek dernek bile kurmamışlardı.
Çünkü kimsenin kimseye ihtiyacı yoktu.
Devlet her işi çekip çeviriyordu.
Kral Malik bir vesileyle komşu kralı ziyarete gitti ve onunla bir sırrını paylaştı.
Ülkesine dönüp icraatı başlattı.
El altından gizlice elinde ne kadar ağır silah varsa TIR, kamyonları ve trenle komşu ülkeye aktardı.
Komşunun elinde o silahlardan bir tane bile yoktu.
Fakat kısa zamanda depoları dolup dolup taşıtı.
Bunun karşılığında bir tek kuruş bile ödemediler.
Bunlar kral Malik, in hibe mallarıydı.
Böylece baştan aşağı silahlanmış oldular.
Malik, in vezirlerinden birisi kendisine bağlı bir çete gurubu oluşturdu.
Bunlar devlet içinde devleti temsil ediyorlardı.
Dokunanı edeni yoktu.
İşin sırrını bir vezir birde kral Malik biliyordu.
Bu gurup bir gece komşunun topraklarına geçerek Malik, in muhafızlarına ateş açtı.
Çatışma bütün gece sürdü ve bir yığın muhafız öldü.
Bu olayı savaş gerekçesi sayan Malik ordusuna savaş emrini verdi.
Ferman bütün ülkede yayınlandı vede herkes duydu ki ülke savaşa girmiş.
Gazete ve TV, lerde milli duyguları körükleyici yayına geçince ortaya tam bir curcuna çıktı.
Ve iki ülke savaşa tutuştu.
Malik, in ülkesinde yaşayan bütün ademoğulları karşı tarafı bit gibi ezeceklerini sandılar.
Fakat Malik, in öyle bir sorunu yoktu.
Savaş uzadıkça herkesi bir korku sardı.
Çünkü karşı tarafın attığı füzeler yerleşim birimlerini yerin dibine geçiriyordu.
Halk kral Malik, i pasiflikle suçladı.
Öyleya düşman bir gecede ezilmeliydi.
Savaşı uzatmanın alemi varmıydı yani.
Gerçektende kral işi yavaştan alıyordu.
Bir nevi kaplumbağa hızıyla ilerliyordu.
Savaş uzun sürdü ve kral Malik tahmin ettiğinden daha fazla bir zayıat verdi.
Beş yüz bin seçme asker, bir milyon civarındada yedekler ordusunu kaybetti.
Bir o kadarda sivil halktan zarar vardı.
Böylesi bir seferberlikte işte.

Zayıf kral Malik,i fazla etkilemedi ve istediği noktada savaşı durdurdu.
Bir görüşme yapıp yenilgiyi ve tazminat ödemeyi kabul etti.
Savaş bitenden sonra zarar tespiti yapıp yaralar sarılmaya başlandı.
Ülkede ekonomi dibe vurdu.
Fakat bu daha çok ahali için geçerliydi.
Kral Malik,in bütçesi henüz yerindeydi.
Yani sarayın ve orayla ilişkileri olanların bir kayıpları yoktu.
Onlar aynı tempo harcamalarını yapabiliyorlardı.
Kabak sıradan kuru kalabalıkların başına patlamıştı.
Elimizde yeterli dövizimiz yok diye petrol alamayan hükümet, vatandaşa başının çaresine bak dedi.
Böylece de çalışmayan arabalar evlerin önünde birer korkuluğa döndü.
Hem de tam bir korkuluktuktu.
Büyük bir işsizlik gündeme geldi.
İnsanlar açlıkla tanıştı.
Bunu gören hükümet sulak arazileri piriñ tarlalarına, kıraç topraklarda nohut tarlalarına dönüştürdü.
Artık kimse yan gelip yatamıyordu.
Aç kalanlar ya piriñ tarlasına, yahut ta nohut tarlasına gidiyordu.
Herkesin kendisine ait toprağı var ve ekip biçiyorlardı.
İnsanlar yeni yeni açlıkla tanışıyorlardı müthiş bir kuraklık oldu.
Ürünler cılızlaştı, sulak alanlar kurumaya yüz tuttu.
Hasılat tam anlamıyla tehlikeye girmişti.
Bunu gören halk ilk defa camileri,kiliseleri, cem evlerini ve sinagogları doldurdu.
Böylece de Tanrıyla tanışmış oldular.
Birbirlerinden bağımsız guruplar halinde yağmur duasına çıktılar,
ama seslerini duyuramadılar.
Fakat yağmurun bereketlisi tamda hasat döneminde geldi.
Böylece de yığınlar halindeki mahsul günlerce süren yağmurun altında kaldı.
O sene herkes boşa çalışmış oldu.
Sarayın kapısında kuyruklar kilometrelerce uzadı.
Herkes günübirlik bir şeyler koparmaya çalışıyordu.
Ellerindeki hazır paralarda bittiği için herkes mücevherlerini satmaya başlamıştı.
O yıl kazanan sadece kuyumcular oldu.
Hükümet her kuyumcuyla anlaşma yaptı.
Vatandaşa para yok diyen hükümet kuyumculara peşin ödeme yapıyordu.
Aileler parçalandı yuvalar yıkıldı.
Toplum tam anlamıyla bir taraftan diğer tarafa savrulmuştu.
Gece hayatı da, sefaatta bitmişti artık.
Kimsede eğlenecek hal kalmamıştı.
Herkes canı derdine düşmüş, yaşayabildiği kadar yaşamaya çalışıyordu.
Kral Filip çekildiği sarayında bir kitap yazmaya yoğunlaştı.
Olanlardansa hiç haberi yoktu.
Onu ilgilendiren sadece yazacağı kitaptı.
Defalarca yazdı, yırttı denedi olmadı.
Ne yazacağını düşünerek pencereden dışarı baktı.
Baktı ki büyük bir deniz ve balinalar irili ufaklı bir yöne doğru gidiyor.
Yandaki pencereye geçti bir deve kervanı gördü.
Kervan ise çölün sıcaklığında bir yöne doğru ilerliyordu.
Onun yanındaki pencereden baktı.
İki buz ayısı kutuplarda avlanıyordu.
Yandaki pencereye geçti.
Bir aslan bufalonun gırtlığından yakalamış, yere yatırmaya çalışıyordu.
Az ilerisinde bir Kaplan aslanı seyrediyordu.
Bir başka pencereye geçti.
Kurtlar bir sürüyü kuşatmaya almıştı.
Çobanda köpeklerde çaresizdi.
Çünkü kurtlar gurup halinde saldırıyorlardı.
Onun yanındaki pencereye geçti.
Bir dalgıç elinde kamerası su altında film çekiyordu.
Aynı anda bir yonca tarlasında, yoncalar arasında bir adam bir kadınla sevişiyor,biriside onların filmini çekiyordu.
Bir başka pencereye geçti.
Bir kadın doğum sancıları çekiyordu.
Böyle böyle kral on ayrı pencereden bakıp, on ayrı benzemezi bir arada gördü.
"İşte şimdi başlayabilirim kitabımı yazmaya" dedi ve başladı.
İyikide başladı yoksa kitap hiç yazılmayacaktı.
"Balinalar sürüler halinde ilerlerken, deve kervanı da çölde ilerliyordu.
Buz ayıları av ararken, aslan bufaloyu parçalıyordu.

Kaplan aslanı seyrederken, kurtlar sürüye saldırdı.
Dalgıç su altında film çekerken, birside sevişen kadının filmini çekiyordu.
Ve kadın doğum sancıları çekmeye başladı”
Kral Filip bu kitaba “İste bu bir şaheser” dedi.
Belkide kendi yazdığı için öyle gördü.
Kral Filip haber gönderip oğluyla görüşmek istediğini söyledi.
Oğul bir araba konvoyu hazırlayıp babayı almaya gönderdi.
Konvoy eşliğinde gelen eski kralı yeni kral kapıda karşıladı.
Yerlere kadar eğilip saygısını gösterdi.
Bir hafta kadar konuşup hasret giderdiler.
Kral Filip ülke ve insanlar hakkında tek soru bile sormadı.
Onun yerine oğlundan iki ricada bulundu.
Birisi kitabın basılması, diğeri de yine kitabın film yapılmasıydı.
Oğul babanın ricasını emire çevirdi.
Kısa zamanda kitap basılıp piyasaya çıktı.
İlk basımda milyonlarca sattı.
Halk eski kralın kurtuluş reçetesiyle geldiğini sanıp kitapevlerine akın etti.
Kitap arka, arkaya birkaç basım yapıp sonunda durakladı.
Halk baktı ki kral kendilerinden söz etmemiş.
Onun için kitap hız kesti.
Ünlü bir yönetmen bulundu.
Ünlü yönetimde ünlü bir senaryocu buldu.
Çekimler yapıldan sonrada ortaya ünlü bir film çıktı.
Sonunda halk kral delirmiş dedi.
Nereye bu yolculuk?

SUÇU ÜRET VE SAT

Hayatımda olmayan bir şey oldu küt diye yatağa düştüm ve yine hayatımda olmayan bir şey oldu bu arada üç adet ağrı kesici cinsinden haplar kullandım.

Aslında ağrıyan bir yerimde yoktu fakat virüs güncellemesi yapar umuduyla kullandım.

İki gün aradan sonra tekrar ayağa kalktım ve yarın tekrar işe başlayacağım.

Bu arada oğullarıma kızlarıma torunlarıma benden uzak durun diye talimat verdim.

Talimat vermenin asla büyüğü küçüğü olmaz talimatlar yerine getirildiği müddetçe makbuldür.

Yerine getirilmeyen bir talimata talimat denmez hâlâ talimatta ısrar ediyorsan al o talimatla çöpe at.

Türkiyenin hastalığı bizim evede sirayet etti artık talimatlarla yönetiyoruz evi.

Oysaki eskiden kıran kırana tartışmalarla alınırdı kararlar.

Ama kendi adıma memnun sayılırim şu talimat meselesinden.

Emiri veriyorsun biri olmazsa diğeri üzerine alıyor ve birde bakıyorsunki o iş yerine getirilmiş

Ne kolay değilmi?

Talimatı veriyorsun hemen yerine getiriliyor.

Fakat talimatla iş yaptırılan yerde haraç konuşur.

Haracı almayan çocuk bile yan çiziyor.

Temiz işler yanında pis işleyen işlerde var onları kime yaptırıcaksın?

Asıl taşeronluk sistemi burada devreye giriyor işte çünkü kendini biraz daha akıllı gören bürokrat işin tehlikesini farkediyor.

Talimat yukarıdan geliyor iş bekleyemezki.

Ne yapıyor bu akıllı bürokrat hemen altındakilerden bir taşeron bulup görevi ona yüklüyor.

Alt kesimden görevi alan hemen koşuyor çünkü başına gelecekleri düşünmedi bile.

Akıllı olanı yine payını alıyor ve sorumluluğu ucuz bir fiyata satıyor.

Bugün yapılan tamda budur,adamına göre SUÇ üret ve sat.

29 arlık 2017

PAS TUTMAYAN YÜREK

Müslüm,ün içinde bir ses onu zorlayıp duruyordu.
Ses onu zorladıkça oda durmadan konuşuyordu.
Müslüm konuştuğunda birileride ona kızıp tepinip duruyordu.
Müslüm dedi ki "Ben bütün Dünya Müslümanlarını birleştireceğim"
Bunu Mevlüt duydu ve oda "Bende Dünya Alevilerini birleştireceğim" dedi.
Müştak,ta dedi ki "Biz Kürtler dört parçaya bölünmüş vaziyetteyiz.
Bende onlara önderlik yapıp birleştirme vazifemi tamamlayacağım.
Nasıl olsa zaten hepimizde akrabayız"
Bunun üçüde birleştirmek istediklerine önder olacaklardı.
Aradan zaman geçti, yanlarına yeterli miktarda azıklarını da alarak,biri birinden habersiz yola çıktılar,
Üçüde zaten biri birlerini tanımıyorlardı.
Daha önce hiçbir zaman bir araya gelmemişlerdi.
Az gittiler uz gittiler ama çok uzağa gittiler.
Ellerinde pusulaları olmadığı için doğru yolu bulamadılar.
Onun içinde yolları kah sık ağaçlarla kaplı ormanlara,
Kahta sarp kayalıklara denk geldi.
Sonunda Müslüm yorgun, argın bir şehre kadar ulaştı.
Araya, araya misafir olabileceği bir han buldu.
Bu şehir henüz kalkınmadığı için oteli yoktu.
Onun içinde uzun yoldan gelenler at ve katırlarıyla hep bu handa eğleşirdi.
At ve eşeklerin altta, insanların üstte yattığı bu hana gelen Müslüm,
kendisini bir kenara attı.
Ayakkabısını çıkardığında altlarının delinmiş olduğunu gördü.
Çoraplarını da çıkardı onlarda delinmişti.
Ayaklarıysa terden vıcık, vıcık olmuş, kaşınıp duruyordu.
Müslüm ayak parmaklarını kaşıyordu ki karşıda bir adam gördü.
Oda altı delik pabuçlarını çıkarmış ayaklarını kaşıyordu.
Adamın yanına varıp kim olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini sordu.
Adam buna nereden geldiğini söylemedi.
Sadece "çok uzaklardan geliyorum" dedi.
Bu adam Mevlüt,tü.
Müslüm,le Mevlüt konuşurken üçüncü bir adam elinde delinmiş pabuç ve çoraplarıyla yanlarına geldi.
Bu gelende Müştak,tı.
İlk defa bir araya geliyorlardı.
Biraz konuştular ve özel meselelere girmediler.
Sadece isimlerini takdim edip tanıştılar.
Nereden gelip nereye gittiklerini söylemediler.
Tanışıp muhabbet ilerleyenden sonra aralarında sözleşip ertesi gün bir
Ayakkabı tamircisi bulmaya karar verdiler.
Öyle ya altı delik pabuçlarla yollarına devam edemezlerdi.
Çünkü önlerinde aşılması gereken yüce dağlar vardı.
O gece handa yattılar fakat uyuyamadılar.
At ve katırların zırlıtısına alışık değillerdi.
Birde yattıkları yer sert tahtadandı.
Sabah olduğunda tamirciyi aramaya koyuldular.
Şehir zaten küçüktü.
Küçüktü ama tüm yolların kesiştiği bir noktaya kurulmuştu.
Vitrinlere bakarken üzerinde "Altı delik pabuçlara iskonto yapılır" yazılı bir levha gördüler.
İçeride bir adam, camın kenarına kurmuş tezgahını,
hem caddeden gelip geçenleri izliyor hemde delik pabuçları yapıyor.
İçeri girip adama selam verdiler.
Adam bunların selamını alıp oturacak yer gösterdi.
-Çok uzaklardan geliyor olmalısınız?
-Uzak ki uzak dedi Müslüm.
-Aynı yerdenmi geliyorsunuz?
-Hayır ayrı yerlerden geliyoruz ama burada birleştik.
-Nereden gelirsiniz gelin buraya uğramadan gidemezsiniz.
Tüm yollar buraya çıkar.

Bende buranın yabancısını sayılırım. Uzun zaman oluyor ki hep burada yaşıyorum.

-Yolculuk yaparken mi uğradınız buraya dedi Mevlüt.

-Uzun yıllar oluyor ki bende uzun bir yolculuğa çıkmıştım.

Buraya geldiğimde pabuçlarım delinmiş adım atacak halim kalmamıştı.

Kendi pabuçlarımı tamir ederken aniden bir şey hatırladım.

Baktım çok güzel pabuç dikiyorum.

O zaman karar verip küçücük bir dükkan açtım.

Buraların yolcuları kesilmez. Her gün birileri gelir birileri gider.

Allah,a kurban olayım işim kesat gitmedi ve kısa zamanda ayağa kalktım.

Zamanla baktım dükkan küçük geldi bende basıp parayı bu gördüğünüz yeri satın aldım.

Altı delik pabuçları yamar, arada da yenilerini yaparım.

Onlarıysa pabucu olmayanlara satarım.

-Bu kadar ayakkabının hepsini nasıl tamir edeceksiniz dedi Mevlüt.

-Bunlar neki birde ardiyem vardır. Orasıda delik pabuçlarla doludur.

İsterseniz göstereyim deyince adam yok kalsın dediler.

-Peki bizim pabuçları bugün yetiştirebilecekmisin deyince Müslüm.

-Acelesi olan yolcularıma ikramda bulunmak benim prensibimdir.

Ondan yana merakınız olmasın.

İki saate kadar pabuçlarınız hazır olur o zaman gelip alın.

-İyide çıplak ayakla bir yere gidemeyiz deyince Müştak.

-Ödünç pabuçlar her zaman vardır bende.

-En iyisi biz şu kösede oturalım, ayakkabılar hazır olana kadar dedi Müslüm.

Diğerleri de evet deyince bir köşeye çekildiler.

Tamirci bunlara çay söyledi.

Hem içip hemde konuşuyorlardı,ki içeriye bir adam girdi.

Adam jilet gibi giyinmiş ayağında da iskarpinleri vardı.

Üçü birden aynı anda adamın ayağına baktılar.

Adam onlara bakmadan etrafla ilgileniyordu.

Tamirci adama bir emrinin olup olmadığını sorduğunda,

-Rica ederim zaten fazla kalmayacağım.

Yoldan geçerken arabamda ufak bir arıza meydana geldi.

Onu tamire bırakıp etrafa bir göz atmak istedim dedi adam.

-Hoş geldiniz o zaman, bir çayımı içmez misiniz?

-Teşekkür ederim. Bir çayınızı alayım,bu arada birazda sohbet etmiş oluruz.

Yabancıda çayını alıp bir sandalyeye oturdu.

-Sizde mi uzaklardan geliyorsunuz dedi tamirci.

-Benim için uzak yakın pek fark etmiyor.

-Öyleya sizin arabanız var.

-Kendim çok uzaklarda bir yerde çalışırım.

Ara sıra bu memlekete gelir ziyarette bulunurum.

Havasından mı suyundan mı bilmem bir şeyler beni hep buraya çeker.

-Sizin oralarda da tamirciler vardır her halde?

-Elbette var, tamirciler her yerde vardır.

Fakat onlar biraz daha modern makineler kullanır.

-Bende yeni makinelerden almayı düşünüyordum.

-İşiniz iyi gidiyor o zaman?

-Allaha şükürler olsun burasının gelenini de gidenini de eksik etmiyor.

Son zamanlarda bir hayli artış oldu.

-Allah gönlüne göre versin.

-Amin. Bizim buralara gelenler ilginç hikayeler anlatırlar, bu adetten sayılır.

Sizde de anlatacak bir şeyler vardır herhalde?

-Benim hikayeler insanları üzer,pek güldürüşlü değildir.

Onun içinde anlatmaktan kaçınırım.

-Üzücüde olsa arifleri dinlemek ibadetten sayılır.

Tamirci böyle deyince adam hikayesini anlatmaya başladı

İNCE ANLAYIS

Uzun zamandır Osman diye bir arkadaşımı arıyordum.

Oturduğu adresi biliyordum ama telefon numarasını kaybetmiştim.

Bir gün yolum onun oturduğu şehre düştü.

Araya araya sokağı buldum fakat evi tam olarak keşfedememişim.

O anda pencerelerden birisinden yaşlı bir kadın bana bakıyordu.

Benim bir şeyler aradığımı fark edince.

-Ne arıyorsun yavrum dedi.

-Osman diye bir arkadaşım vardı nine onun evini arıyordum.

-Onlar taşınalı çok oldu yavrum. İstanbul,a gittiler.

Kadının adı Ayşe imiş,Ayşe nine üzgündü. Çünkü bana yardımcı olmak istedi olamadı.

Kendi içinde bir şey yapamamanın üzüntüsünü yaşıyordu.
İçinden "Keşke şu adama yardımcı olabilseydim" diyordu.

Hikayeyi bir başka şekilde anlatacak olursam:

Ben Osman,ın evini ararken pencerelerden birisinden yaşlı bir nine bana bakıyordu.

Benim bir şeyler aradığımı fark edince.

-Ne arıyorsun yavrum dedi.

-Osman diye bir arkadaşım vardı nine onun adresini arıyordum.

-Onlar iki sokak öteye taşındılar. Deyip koşarak yanıma geldi.

Gel ben seni götüreyim.

Ayşe nineyle konuşa, konuşa Osmanların evini bulduk.

Osman beni görünce koşarak yanıma gelip boynuma sarıldı.

Baktım Ayşe ninenin gözleri hem parlıyor, hemde sulanmıştı.

Hiç tanımadığı bir insana yardım etmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Ayşe ninenin dört torunu bir oğlu birde gelini vardı.

Oğlu hasta idi.

Para bulup ameliyat ettiremedikleri için yatalara düşmüştü.

Ayşe nine kendisini harap ediyor fakat elinden bir şey gelmiyordu.

Bir gün oğlu öldü ve tüm torunlar onun eline kaldı.

Gelinse zaten ev kadınıydı ve birazda beceriksizdi.

Ayşe nine çocuklara uzun süre baktı ve hayata karşı direndi.

Fakat sonunda tam dize gelecekti ki birisi ona dur dedi.

Evde artık çocuklara yedirecek bir şeyleri kalmayan Ayşe nine

Hırsızlık yapmaya karar Verdi.

Sabah erkenden bakkalın kapısına bırakılan ekmeklerden ekmek çalacaktı.

Bir sabah erkenden kalkıp yola koyuldu.

Asfaltı tam karşıya geçecekti,ki birisi "izin vermem Ayşe kadın" dedi.

Bir araba buna hızla çarpıp kaçtı.

Ayşe nine iki takla atıp pat diye kanlar içinde yüzükoyun yere düştü.

Artık o çok uzaklardaydı.

Münih,te bir arkadaşımın evini arıyordum.

Evlere aval, aval baktığımı gören bir Alman hatun,

-Ne bakıp duruyorsun öyle diye beni azarladı.

-Acaba burada mı diye bir arkadaşımın evini arıyordum,onun için bakıyorum.

-Pis yabancı deyip içinden daha bir çok şeyler söyleyerek gitti.

Yine Münih,de bir benzin istasyonundan arabama benzin alıyordum.

Aniden dört tane Nazi etrafımı çevirdi.

Ellerinde bıçak ve sopaları vardı.

O anda bir kadında benzin alıyordu.

Naziler üzerime atılıp beni bir kaç bıçak darbesiyle yere yıktılar.

Kadın elinde çantasıyla bunlara saldırdı.

-Allah hepinizin de belasını verir inşallah dediğini duydum.

Kadınıda yerlerde sürükleyip kanlar içerisinde bıraktılar.

Polis gelmeden Naziler kaçmışlardı.

Zaten öylesi anlarda polis gelmiyordu.

Kadın çantasından telefonunu çıkarıp polis ve ambulansa telefon etti.

Her tarafım kan keş içinde kalmış yerde yatıyordum.

Kadın gelip başımı eline alıp kırmaşmamamı söyledi.

Polis ve ambulans gelip beni hastaneye kaldırdılar.

Acil serviste ilk müdahaleyi yapıp beni yerime yatırdılar.

Gözümü açıp kendime geldiğimde baktım kadın başucumda oturuyordu.

Onunda bir yerlerini sarıp sarmalamışlardı.

Polis elimizde yeterli kanıt yok dedi ama ben yinede davacı oldum.

Kadın mahkemede şahitlik yapıp hepsinide tanıdığını söyledi.

Dava uzun sürdü ve gülünç bir cezayla kurtardılar.

İşte bu Alman kadın Ayşe ninenin ta kendisiydi.

Ben onu tanımıştım.

Nereye giderse gitsin ben onu hep tanırım.

Üç ay sonra kadını evinde öldürülmüş buldular.

İşte bu kadını ben dünyaya değişmem.

-Hakikaten de hikayeniz acıklıymış dedi tamirci.

-Çay için teşekkür ederim,beyler sizlerde iyi yolculuklar dilerim.

Yolunuz açık olsun ben artık gideyim,zaten arabamda hazır olmuştur.

Ayağa kalkıp güle, güle deyip adamı yolcu ettiler.

Tamirci akıllı adamdı,o arada hem hikaye dinlemiş hemde işini görmüştü.

Sonunda pabuçlar hazır olunca,

-İşte bu kadar beyler dedi.

Üç arkadaşın adamin parasını ödeyip vedalayıp ayrıldılar.
Ayakkabıcı arkalarından "ara sıra yol uğratmayı unutmayın" dedi.

Bunlar kaldıkları hana geri döndüler.

Konuşurlarken biri birlerine olan güvenleride arttı.

İste o anda dilleri çözüldü.

Herkes nereden gelip nereye gittiğini anlatınca, aynı ülkeden,
Hatta aynı şehirden hatta biri birine yakın mahallelerden geldikleri çıktı ortaya.

Gurbette hemşerileriyle karşılaşan insanların havasına girip kucaklaştılar.

Kesin ve net bir karar verip geldikleri yere geri dönmek üzere yola çıktılar.

Yolculuk bu kez daha zevkli ve daha güvenliydi.

Doğup büyüdükleri şehre geldiklerinde pabuçlarının altı yine delinmişti.

Aralarında karar alıp bir köşe başına ufak bir tamirci dükkanı açtılar.

İşe önce kendi delik pabuçlarını tamir ederek başladılar.

İşi büyüttüler ve dükkanda büyüttüler.

Her gün yüzlerce altı delik pabuç geliyordu.

Geceli gündüzlü çalıştılar.

Seri imalat yapan bir fabrika kurdular.

Evleri arabaları her şeyleri vardı

-Aynı mahallede oturmamıza rağmen neden böyle bir işe daha önce teşebbüs etmedik dedi Müslüm.

-O zaman biri birimizi tanımıyorduk dedi Müştak.

-Arada birde gençlik vardı dedi Mevlüt.

-Yolculuğa çıktığımız zamanla, bu işe başlamamızın arasından ne kadar zaman geçti?
deyince Müslüm.

-Tam yirmi yıl dedi Mevlüt.

-Biz şimdi kaç yaşımızdayız? dedi Müslüm

-Elli dedi Müştak.

-Vay anasını otuz yıl yel gibi geçip gitti ömürden.

Yirmiside arada kaybolup gitti dedi Müslüm.

Bunların işlerinin tamda tıklarında olduğu bir dönemde,
mağazaya bir adam geldi.

Adamı hemen tanıyamadılar.

Fakat bir yerlerden tanıyormuş gibi baktılar.

Adam adinin Zülküf olduğunu söyleyince "oda kim" dediler.

Adam bunlara tamirciyi ve orada anlattığı hikayeyi hatırlatınca hemen tanıdılar.

Oturacak yer gösterip kahve ısmarladılar.

Zülküfe ne iş yaptığını, nasıl olup ta oraya kadar gelebildiğini sordular.

-Ben yıllar oluyor ki yurt dışında çalışırım.

Çok çalıştım, çokta yoruldum.

Sonunda birikimlerimi alıp dönüş yaptım.

Önce ufaktan başladım ama şu anda dört fabrikam var.

-Burada mı? Dedi Müslüm.

-Hi, hi deyip güldü Zülküf.

Burası benim ülkem,herkes kendi ülkesini kalkındırmakla meşgul.

Doğru olanıda bu zaten,eğer ben kendi ülkeme yatırım yapıp kalkınmasına katkıda bulunabilirsem ne mutlu bana.

Her ülkede insanlar yaşıyor zaten.

Bırakın herkes kendi işini yapsın.

Siz kendi işinizi bende kendi işimi yaparsam yeterli.

İsten bahsedecek olursak, islerim büyüdü zaten.

Arkasından yetişemez oldum.

Trafikte geçen zaman işlerimi aksatmaya başlayınca bir helikopter satın aldım.

İşlerimi şimdi onunla takip ediyorum.

İçi yazıhane gibidir,nerede olursa olsun çalışırım.

-Biz helikopter alamayız, o kadar sermayemiz yok dedi Müştak.

-Sizin helikoptere ihtiyacınızda yok zaten.

Ama bir gün sermayeyi çoğaltırsanız neden almayasınız.

İnsan azminin elinden bir şey kurtulmaz.

-Size karşı bir iyilikte bulunmak istiyoruz.

Acaba sizin için ne yapabiliriz?

-Bana on çift altı kolay, kolay delinmeyecek ayakkabı lazım.

Onları yaparsanız sevinirim.

Kırk numaradan elli numaraya kadar olsun.

-Biri birine benzemeyen o kadar ayakkabıyı ne yapacaksınız,ki? Dedi Mevlüt.

-Ayakkabı numaraları farklı olan on arkadaşım var.

Uzun bir yolculuğa çıkacaklarmış.

Onlara hediye olarak alıyorum.

-Nereye gidiyorlarmış acaba? Dedi Müştak.

-Vallahi bilmiyorum bendende sır gibi saklıyorlar deyince Zülküf.

Müstak gülmekten yerlere yattı.

Niye gülüyorsun Deyince Zülküf.

-Bilmiyorum. Aklıma eski bir hikaye geldi de.

Zülküf ayakkabıları sipariş edip bir hafta sonra almak üzere ayrıldı.

Bir hafta sonra gelip siparişini aldı.

Para almamakta diretiler ama Zülküf "Bu bir ticarettir, ama başka bir gün bir akşam yemeği yeriz. O zaman ismarlarsınız" dedi.

-Anlattığınız hikayede Ayşe nineyi öldürüp diriltmenizi pek anlayamadım, dedi Müştak.

-Hayat bazen öyledir, bezende böyledir Müştak.

İnsanlar yaşarken bile ölürlər.

Bir zaman sonra ise dirildiklerini kendi gözleriyle görürler.

Tabi hepten kör olmadılsa.

Bunada hayatın cilvesi derler.

Zülküf gidenden sonra kendi kendilerine düşünmeye başladılar.

-Yeniden diriliş dedi Müslüm.

-Neymiş o deyince Müştak.

-Yollarda kaç yılımızı harcadık diye sordu Müslüm.

-Tam yirmi yıl dedi Mevlüt.

-Hani o koca yirmi yıl. Bize ne yararı oldu?

Adam hikayesinde bizi anlattı. Bizi öldürüp diriltti.

-Peki şimdi ne yapacağız deyince Müştak.

-Yapacağımızı zaten yapıyoruz.

El ele baş başa bu işi ölümüne kadar kovalayacağız.

Varsın kim ne yapıyorsa yapsın bizi ilgilendirmiyor.

Biz kendi üzerimize düşeni yapalım yeter.

Yani biz önce kendi kapımızın önünü süpürelim.

Varsın şehri başkaları düşünsün.

Mademki kaderimizde ticaret varmış, daha çok iş yeri açıp daha çok işçi çalıştıracacağız.

Bundan ötesi bizim işimiz değil dedi Mevlüt.

-Aklınla bin yaşa dedi Müslüm.

-Bende öyle düşünüyorum dedi Müştak.

Aralarında muazzam bir sistem oluşturdular.

Dil kursuna kaydolup İngilizce öğrenmeye başladılar.

Konuların önemine bakmadan çatır, çatır tartışıp kararlar aldılar.

Zülküfle çok iyi bir dostluk kurdular.

Onunla her zaman sohbet ettiler.

İşleri yaver gitti ve işyeri sayısını artırdılar.

Üçüde çocuklarını özel üniversitelere gönderdi.

Artık dünyada sırtları yere gelmeyecekti.

Bir zaman sonra Zülküf yaşlanıp öldü.

Onun mezarı başında ağladılar.

Zülküf yalnız bir adamdı ölüden sonra vasiyetnamesinde,

tüm mal varlığını eğitime bağışladığı yazılıydı.

Üçü birlikte "Bu dünyadan bir Zülküf geçti" dediler.

Zülküf onların önünde erişilmesi güç bir karakter çizerek ayrılmıştı dünyadan.

Bakalım aynı standardı yakalayabileceklerimiydi?

Belkide bir adım ileri götürürler bellimi olur.

VALİ VE KRAL

Adamın dört oğlu vardı adamsa hayli yaşlanmıştı,bir gün oğullarını başına toplayıp onlara nasihatte bulundu. Bakın evlatlar eğer bir gün bir bilgeyle karşılaşırsanız bilgenin bilgeliğinden azami derecede yararlanmaya çalışın. Sakın ola kendi hayat hikayenizi okuyarak bilgeyi meşgul etmek yerine ona sorular sorun derin bilgisinden yararlanın.

Bunu ben yapamadım fakat gördüm ki hayatımda yaptığım en büyük hata buymuş.

Oğulları gülererek babamız bunamış bizden daha akıllı kim var ki dediler.

Zaman geldi oğullar göç kararı alıp yola çıktıklarında baba onlara sakın ola öğüdümü unutmayın dedi.

Dört zıpkın bir şehre kadar gelip oraya yerleştiler ve zamanla mevki sahibi oldular içlerinden büyük olanıda o şehre vali oldu.

Yine o şehre bir gün bir bilgenin yolu düştü,baktı her taraf rüşvet soygun kokuyor,fakir fukaranın malı elinden alınıp en zor işlerde çalıştırılıyor.

Bu bilge kutsal mekanları gezerek halka şehrin ve toplumun çürümüşlüğünü anlatınca başta din adamları düştü peşine ve bunu cezalandırmaya kalkıştılar.

Bir gün bunu bir tapınakta halka olanları anlatırken yakalayıp valinin huzuruna çıkardılar.

Vali hemen orada kesti cezayı ve bilgeyi ölüme mahkum ettiler.

Bilgenin sırtına bir öküz boyunduruğu bağlayıp kralın huzuruna çıkardılar ve biz bu adamı asacağız dediler.

Kral bunlara,bu adam ne yaptı ki asacaksınız deyince,halkı kıskırtıp ayaklanmaya teşvik ediyor dediler.

Oysaki öylesine kriminal bir olay yaşanmış olsa kralın çoktan haberi olacaktı.

Kral bunlara ve halka seslendi,azılı bir katili hapishaneden çıkarıp dedi ki asmak istediğiniz adam bir bilge,şu gördüğünüzde azılı bir katil.

Eğer katil asılıns derseniz bilge yaşayacak,yok katil yaşasın derseniz bilge asılacak kararı siz verin.

Kral bilgenin suçsuz olduğunu biliyordu ve elini kana bulamaktansa suç halkın sırtına yüklüyordu çünkü halk meselenin farkında olmayıp vali ve zamanın din adamlarının etkisi altındaydı.

Kral yine biliyordu ki bu olay tarih yazacaktı,kendiside eli kanlı bir katil olarak tarihe geçmek istemiyordu.

Din adamları,vali ve halk bir anda yatağından boşalan sel gibi boşandı ve bilge,bilge,bilge diye haykırdı.

Yani katil affedilecek bilge asılacaktı.

Nitekim öyle oldu ve bilgeyi sürükleyerek yüksek bir tepe üzerinde kurulu darağacına çıkardılar.

Son sözün ne dediklerinde bilge,Allahım affet bu zibidileri bunlar ne yaptıklarını bilmiyor dedi.

Ve bilge asılırken,katil özgürlüğüne kavuştu.

Bir gün valinin yolu doğup büyüdüğü kente düştü ve baktı babası ölüm döşeğinde.

Baba baktı ve dedi ki,valiler asla kral olamaz,krallarsa hep kral doğarlar.

Sen kralı bile anlayamadın,kralı kral yapansa bir kraldan doğmuş olması,anladın mı şimdi hayat neymiş?

Oğul dedi ki,babam bunamış inşallah ruhunu çabuk teslim ederde herkes kurtulur.

Ve baba ruhlar alemine kayıp giderken mezarlıkta bir süre bekleyip ağladı.

Dedi bu kezde başaramadım çünkü kendini büyük oğluna vermişti.